

Rapport

Datum: 30 september 2005
Rapportnummer: 2005/295

Klacht

Verzoeker klaagt over de wijze waarop de Algemene Inspectiedienst (AID) Zuid-Nederland is opgetreden naar aanleiding van door hem gedane aangiften/meldingen van vergiftiging van zijn pony's.

Verzoeker klaagt er met name over dat de AID, ondanks daartoe gemaakte afspraken:

geen uitvoering heeft gegeven aan zijn verzoek van 5 juni 2001 tot een onderzoek naar de aanwezigheid van gifsporen (ethylparathion) in zijn pony's en de uitwerking van het gif op deze dieren;

geen of onvoldoende onderzoek heeft gedaan naar de mogelijke overtreding van de Bestrijdingsmiddelenwet, en het onderzoek heeft overgedragen aan de politie.

Verzoeker klaagt verder over de wijze waarop het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost is omgegaan met het door de AID overgedragen onderzoek naar de sterfte onder zijn pony's. Verzoeker klaagt er in dit verband met name over dat het politiekorps:

geen actie heeft ondernomen in het onderzoek naar de dood van zijn pony's;

hem niet in kennis heeft gesteld van de voortgang van het onderzoek.

Voorts klaagt verzoeker er over dat:

de privacycoördinator van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost op 24 maart 2003 de klacht die verzoeker over hem had ingediend, zelf heeft afgehandeld;

de korpschef van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost in zijn brief van 2 april 2003 onvoldoende rekening heeft gehouden met de volgens verzoeker aanwezige integriteitsproblemen.

Verzoeker klaagt er ten slotte over dat de hoofdofficier van justitie te 's-Hertogenbosch in zijn brief van 13 januari 2003 heeft aangegeven niet bevoegd te zijn de klacht aangaande het niet inbrengen van een op 19 februari 2001 gedateerd proces-verbaal in een strafzaak tegen een met naam genoemde verdachte, te behandelen, zulks terwijl het gerechtshof te 's-Hertogenbosch tijdens een zitting van 18 december 2001 had opgedragen dat het parket verzoekers klacht moest behandelen.

Beoordeling

Algemeen

1. Verzoeker S. - eigenaar van vele pony's - ondervindt reeds gedurende enkele jaren een grote sterfte onder deze pony's. Volgens verzoeker zou deze sterfte worden veroorzaakt door vergiftiging met het landbouwgif ethylparathion, ook wel parathion-ethyl of parathion genoemd (zie Achtergrond, onder 2.). Deze indruk werd voor hem bevestigd nadat de Gezondheidsdienst voor Dieren (GD) te Boxtel op het kadaver van een op 17 april 2001 gestorven pony autopsie had verricht, waarbij een zeer geringe hoeveelheid van dat gif werd aangetroffen. Verzoeker had zelf zorg gedragen voor dit onderzoek.

In het onderzoeksrapport staat onder meer het volgende vermeld:

"UITSLAG:

01 ernstige leververvetting

hyperlypaemie

EXTRA INFORMATIE:

De baarmoeder is nog niet samengetrokken. In de maaginhoud werd een zeer gering gehalte aan ethylparathion gevonden. De dodelijke dosis voor een paard is 5 mg/kg lichaamsgewicht. We nemen aan dat de doodsoorzaak leververvetting en hyperlypaemie is, hoewel ethylparathion absoluut niet in de maag mag voorkomen."

In de rapportage staat verder vermeld dat de hoeveelheid ethylparathion die werd aangetroffen, 0,055 mg/kg bedroeg. Voorts kan uit de rapportage worden afgeleid dat de hoeveelheid werd aangetoond met gebruikmaking van de zogenaamde GC-MSD methode.

Op basis van deze bevinding schakelde verzoeker op 5 juni 2001 de hulp van de Algemene Inspectiedienst (AID) in. De AID onderzocht in juli en oktober 2001 nog twee kadavers via de Gezondheidsdienst voor Dieren (GD). Bij het onderzoek werd geen gif aangetroffen, wel werd algehele uitputting van de dieren vastgesteld. Verzoeker heeft in dit kader geregeld contacten met de politie, justitie en de AID gehad. Deze contacten verliepen naar verzoekers mening niet naar behoren en zodoende wendde hij zich - nadat hij eerst klachten had ingediend bij de politie, het Openbaar Ministerie en de AID - tot de Nationale ombudsman.

A. Met betrekking tot de Algemene Inspectiedienst van het Ministerie van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit (LNV)

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt er over dat de AID, ondanks daartoe gemaakte afspraken, geen uitvoering heeft gegeven aan zijn verzoek van 5 juni 2001 tot een onderzoek naar de aanwezigheid van gifsporen (ethylparathion) in zijn pony's en de uitwerking van het gif op

deze dieren. Voorts ziet verzoekers klacht op het feit dat de AID geen onderzoek heeft uitgevoerd naar de overtreding van de Bestrijdingsmiddelenwet en het onderzoek heeft overgedragen aan de politie.

2. Verzoeker stelt dat hij tijdens een bespreking op 5 juni 2001 met de AID had afgesproken dat er door de AID een onderzoek zou worden uitgevoerd, dat zou zien op:

aanwezigheid van gif en de uitwerking daarvan op zijn pony's;

overtreding van de Bestrijdingsmiddelenwet.

Er zijn, zo meldt verzoeker, door de AID twee kadavers onderzocht via de GD. Verzoekers lezing, zoals deze blijkt uit een aantal brieven, onder meer een verzoekschrift van 5 december 2003, luidt ten aanzien van het onderzoek van de AID verder als volgt.

Verzoeker had aangifte gedaan bij de politie en tegelijkertijd de AID verzocht om een onderzoek in te stellen naar zowel de vergiftigingsverschijnselen bij de dieren alsook naar de herkomst van het landbouwgif ethylparathion. Er werden in juli en oktober 2001 in totaal nog twee kadavers onderzocht. Verzoeker meldt dat de GD bij die dieren algehele uitputting met onbekende oorzaak had vastgesteld.

Na het bekend worden van het laatste laboratoriumrapport van de GD (10 oktober 2001), heeft de AID besloten om het dossier over te dragen aan de politieafdeling XX, hetgeen hem toen mondeling werd medegedeeld, aldus verzoeker. Het overgedragen dossier zou betrekking hebben op de vergiftiging van de pony's. Verzoeker verkeerde op dat moment echter in de veronderstelling dat het onderzoek naar de overtreding van de Bestrijdingsmiddelenwet nog wel liep bij de AID.

Hij stuurde de AID op 6 augustus 2002 een brief, waarin hij verzocht om geïnformeerd te worden over de status van het onderzoek. Uit een brief van de AID van 4 september 2002 werd hem duidelijk dat ook geen onderzoek naar overtreding van de Bestrijdingsmiddelenwet plaats had en dat dat onderzoek eveneens in oktober 2001 was gestaakt.

3. In bovenvermelde brief, afkomstig van ambtenaar K., staat vermeld dat uit het onderzoek van de AID de aanwijzing was ontstaan dat een commuun delict in het spel was, namelijk vernieling van pony's. In een brief van 20 januari 2003, van de hoofdinspecteur van de inspectie Zuid Nederland van de AID, werd (in het kader van de klachtafhandeling) meer specifiek het volgende gemeld aan verzoeker. Bij de AID was de veronderstelling ontstaan dat er mogelijk sprake zou kunnen zijn van het opzettelijk doden van paarden middels het gebruik van enig (bestrijdings)middel. De AID was van mening dat een delict in het geding was, waarvoor de AID niet als primaire opsporingsinstantie verantwoordelijk was. In oktober 2001 werd om die reden het volledige dossier voor onderzoek overgedragen aan de politie. Ten aanzien van de twee in opdracht van de AID

uitgevoerde laboratoriumonderzoeken meldt de hoofdinspecteur dat de onderzoeksopdracht luidde dat de doodsoorzaak en de aanwezigheid van het gif dienden te worden vastgesteld. Voor zover de inspecteur bekend, was er geen expliciet onderzoek ingesteld naar de uitwerkingen van het gif.

Het onderzoek was niet ten onrechte overgedragen aan de politie.

4.1. De minister van LNV deelde in zijn reactie van 8 juli 2004, opgesteld naar aanleiding van verzoekers klachten bij de Nationale ombudsman, mee dat hij de klacht niet gegrond acht.

Op 5 juni 2001 had verzoeker zich voor de eerste maal tot de AID gewend. Met verzoeker zijn toen mondelinge afspraken gemaakt, die niet schriftelijk zijn vastgelegd. De AID had verzoeker gevraagd de politie te Y te informeren indien hij over relevante informatie zou beschikken. Verder vroeg de AID hem om indien er weer een pony zou sterven, dit te melden. Omdat er meer pony's gestorven waren, rees het vermoeden dat er mogelijk sprake was van een strafbaar feit. Twee pony's zijn op kosten van de AID onderzocht door de GD. Deze dieren waren gestorven in juli en oktober 2001. Uit de onderzoeken kwam niet vast te staan dat de dood van de dieren werd veroorzaakt door het bestrijdingsmiddel ethylparathion. Ook deelde de minister mee dat het zeer onwaarschijnlijk is dat de op 17 april 2001 gestorven pony door vergiftiging stierf, zulks gezien de lage hoeveelheid aangetroffen gif. De geconstateerde leververvetting kan optreden na vergiftiging met ethylparathion, maar kan ook andere oorzaken hebben.

4.2. De minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit deelde in reactie op de klacht mee dat uit het onderzoek zoals uitgevoerd door de GD in opdracht van de AID, niet vast is komen te staan dat bestrijdingsmiddelen de dood van de pony's zouden hebben veroorzaakt. Daarmee waren er onvoldoende aanwijzingen voor een overtreding van de Bestrijdingsmiddelenwet. De AID heeft daarmee haar onderzoek beëindigd. Verzoeker had aangifte gedaan van het in artikel 350 Sr omschreven misdrijf. De opsporing van commune delicten behoort echter tot de verantwoordelijkheid van de politie. De AID droeg de aanwezige informatie over aan de politie, aldus de minister. De minister schreef daarover verder nog:

"...Overeenkomstig het besluit van de minister van Justitie van 1 juli 1997 (Stcrt. 1997, 134) hebben de buitengewoon opsporingambtenaren (BOA's) van de AID gelet op de ruime taakstelling van de AID een ruime, maar formeel beperkte, bevoegdheid tot het opsporen van alle strafbare feiten. Op grond van artikel 25, eerste lid van het Besluit buitengewoon opsporingsambtenaar (Stb. 1994, 825) rust op de BOA de plicht de opsporingshandelingen waartoe hij bevoegd is te beperken tot hetgeen nodig is voor een juiste vervulling van de functie in verband waarmee hij tot BOA is beëdigd. Daarmee wordt gewaarborgd dat de opsporingsambtenaar, ondanks zijn bevoegdheid alle strafbare feiten op te kunnen sporen, zich beperkt tot die feiten die hij in zijn dagelijks functioneren op het

taakgebied van de AID tegenkomt..."

5.1. In het rapport dat de GD heeft opgemaakt naar aanleiding van het onderzoek aan de in juli 2001 overleden pony, staat bij "Bevindingen" onder meer te lezen dat de pony leed aan uitputtingsverschijnselen en een kleine lever en kleine nieren had. Verder is te lezen dat onderzoek aan de darminhoud, de lever, de nieren volgens de GC-MSD methode plaatshad en dat daarbij geen toxicologisch relevante componenten werden aangetroffen.

Voorts leverde een onderzoek volgens de DLC methode aan dezelfde organen geen esteraseremmende bestrijdingsmiddelen op.

5.2. Het rapport van de GD dat werd opgesteld naar aanleiding van het onderzoek aan de in oktober 2001 gestorven pony toonde eveneens geen ethylparathion aan. De uitslag luidde: ernstige vermagering, oorzaak onbekend. De maaginhoud was onderzocht volgens de GC-MSD methode en leverde geen toxicologisch relevante componenten op.

6. Verzoeker reageerde bij fax van 30 augustus 2004 op het standpunt van de minister van LNV. Verzoeker bracht bij die fax in dat het tweede en derde onderzoek door de GD niet waren verricht volgens de zogenaamde DLC-methode, terwijl juist die methode het gif in de maaginhoud had aangetoond bij het eerste onderzoek. Voorts was verzoeker van mening dat een essentiële vraag zou zijn wie het bestrijdingsmiddel onbevoegd had gebruikt. Verzoeker haalt daarbij twee mutaties aan, waaruit hij afleidt dat de AID over concrete aanwijzingen beschikte, op grond waarvan zij gericht kon zoeken. Het zou volgens verzoeker zo kunnen zijn dat de AID bij het loonbedrijf waar ene Ve. werkzaam was een onderzoek had willen instellen. De feiten die voor verzoeker aanleiding vormden om Ve. te verdenken van vergiftiging, staan beschreven bij Bevindingen, onder C.

In de door hem aangehaalde mutatie van 5 juni 2001 staat onder meer het volgende vermeld:

"Van AAB een aangifte opgenomen dat een pony van hem vergiftigd is met de stof ethylparathion. Dit bleek uit een onderzoek dat hij heeft laten uitvoeren bij de Gezondheidsdienst voor Dieren in Boxtel. Mogelijk dat al geruime tijd paarden van hem worden vergiftigd. Hij heeft de afgelopen maanden ook al enkele dood geboren pony's gehad, mogelijk dat dit er ook iets mee te maken had. (...)

In de loop van de middag belde er iemand van de AID die mogelijk wel op bestrijdingsmiddelencontrole wilde gaan bij boeren in X. S. had de AID ook al gebeld. Naam van de man onbekend. (...)"

In de door hem aangehaalde mutatie van 12 juni 2001 staat voorts het volgende beschreven:

"...Na.v. de aangifte van vergiftiging van zijn pony's (...) op 12 juni 2001 te 14.30 uur een gesprek gehad met K. van de AID (...).

N.a.v. de vergiftiging was een pony dood gegaan en uit onderzoek door dierenarts B. (...) bleek dat er sprake was van vergiftiging door ethylparathion, welk middel een bestrijdingsmiddel betreft wat voorkomt als vloeistof (...) en als korrels (...). Beide bestrijdingsmiddelen zijn alleen toegestaan als insecten- en mijtenbestrijding en bodeminsecten voor gebruik in de tuinbouw (kassen).

Volgens K. was het onbevoegd gebruik strafbaar volgens de Bestrijdingsmiddelenwet (i.v.m. de WED) en is aanhouding buiten heterdaad mogelijk. Ook bestaat de mogelijkheid om in verband met vorenstaande alle plaatsen te betreden om een onderzoek in te stellen.

Met K. werd het volgende afgesproken:

Zaak wordt besproken met parketsecretaris. Indien toestemming OM wordt verkregen, wordt samen met K. van de AID een onderzoek ingesteld bij: Ve. (...)..."

Volgens verzoeker zou maatstafgevend moeten zijn voor een onderzoek naar de overtreding van de Bestrijdingsmiddelenwet dat in ieder geval in één pony een hoeveelheid ethylparathion is aangetroffen.

7. In de brief van 18 maart 2005 van de minister van LNV, in antwoord op vragen van de Nationale ombudsman, werd het volgende meegedeeld. Ten aanzien van de vergiftiging met ethylparathion stelt de minister dat zijn brief van 8 juli 2004 geen bevestiging is van verzoekers stelling dat dit gif snel uit een kadaver verdwijnt. Wel bevat die brief de mededeling dat dit gif redelijk snel door het lichaam wordt afgebroken. Ethylparathion is een zeer giftige stof. Een pony van 200 kilo die 1000 mg ethylparathion binnenkrijgt via de maag, heeft 50% kans binnen 48 uur te overlijden aan de gevolgen van de dosis. Ethylparathion is een zeer stabiele verbinding, maar de uitscheidingsorganen (lever of nieren) breken dat gif meestal binnen 48 uur af. In de maag wordt het gif niet afgebroken. Indien het ethylparathion bij de uitscheidingsorganen arriveert, wordt het redelijk snel afgebroken tot de stoffen paraoxon en aminoparathion.

Indien een pony niet sterft binnen 48 uur, kan deze de vergiftiging overleven. Indien de pony echter last heeft van een verminderd werkende lever (door bijvoorbeeld leververvetting), dan kan het langer duren alvorens het gif wordt afgebroken en zullen de klinische verschijnselen als diarree en vochtophoping in de longen langer aanhouden.

Alleen acute vergiftigingen blijken uit de restanten in de maag- en darminhoud. Omdat de vergiftiging met ethylparathion een chronische vergiftiging is worden de uitscheidingsorganen door middel van de GC-MSD-methode onderzocht.

De hoeveelheid in de maag van de pony van verzoeker aangetroffen ethylparathion was zodanig laag dat de doodsoorzaak niet kan worden verklaard door het gif. Deze hoeveelheid bedroeg namelijk 0,055 mg per kilo lichaamsgewicht. Bij verzoekers pony werd ethylparathion in de maag aangetroffen. Daar kan deze stof echter niet worden afgebroken. De pony had alleen vergiftigd kunnen zijn met ethylparathion, indien deze stof of de metabolieten in de uitscheidingsorganen zouden zijn aangetroffen. De minister acht het zeer onwaarschijnlijk dat de pony door vergiftiging is overleden.

Het is verder volledig uitgesloten dat de pony's waarbij geen ethylparathion was aangetroffen, door dat gif zouden zijn vergiftigd. Indien dat wel het geval zou zijn geweest, dan zouden bij de sectie metabolieten zijn aangetroffen, van welke situatie echter geen sprake was. Alle pony's zijn volgens de minister volgens de GC-MSD methode onderzocht.

Ten aanzien van de vermeende overdracht van het onderzoek aan de politie, deelde de minister het volgende mee. Het aanvankelijke onderzoek van de AID was erop gericht de mogelijke vergiftiging door ethylparathion aan te tonen. Uit dat onderzoek werden echter onvoldoende aanwijzingen voor een overtreding van de Bestrijdingsmiddelenwet 1962 gevonden. De AID heeft daarom geen strafrechtelijk onderzoek gestart. Wel heeft de AID de bij haar aanwezige informatie aan de politie overgedragen ten behoeve van een eventueel onderzoek door de politie. Verzoeker had ook aangifte gedaan van overtreding van artikel 350 Wetboek van Strafrecht (Sr.). Opsporing van die overtreding is een politiezaak.

De minister deelde ten slotte mee dat de AID geen processen-verbaal of bedrijfscontrole rapporten heeft opgemaakt waarin de contacten tussen AID, politie en verzoeker staan verwoord.

8.1. Ten aanzien van het contact dat de AID met de politie onderhield, heeft de politie een aantal mutaties opgemaakt. Het betreft hier, behalve de bovenvermelde mutaties van 5 juni 2001 en 12 juni 2001, mutaties van 11 juni 2001, 19 juni 2001, 16 oktober 2001, 8 en 9 november 2001 en 23 november 2001.

8.2. In de mutatie van 11 juni 2001, opgemaakt door politieambtenaar V., staat onder meer het volgende vermeld:

"N.a.v. de aangifte van vergiftiging (bedoeld is de aangifte van 5 juni 2001; N.o.) had S. contact gezocht met de AID en op 7 juni 2001 belde K. (...) met mutant voor het maken van een afspraak over deze zaak. (...)"

8.3. De door V. opgemaakte mutatie van 19 juni 2001 vermeldt onder meer het volgende:

"Na overleg met parketsecretaris Sp. is het volgende afgesproken:

de zaak is te dun voor een strafrechtelijk onderzoek. AID kan met hun bevoegdheden onderzoek instellen m.b.t. de Bestrijdingsmiddelenwet (onderzoek naar betreffende vergif en bij aantreffen inbeslagname).

(...)

AID-er K. en aangever S. worden op de hoogte gesteld. "

8.4. De mutatie van 16 oktober 2001, eveneens opgemaakt door politieambtenaar V., geeft onder meer het volgende relaas weer:

"Werd op verzoek K. van AID teruggebeld (...). Hij deelde mede dat S. weer problemen had met zijn pony's. In juli was er een pony doodgegaan, een week geleden ook. In beide gevallen werd in opdracht van de AID een onderzoek uitgevoerd naar de doodsoorzaak. Vandaag was er weer een pony ernstig ziek en die gaat mogelijk ook dood.

In alle gevallen wijst het weer op een vergiftiging, volgens de dierenarts zijn het allemaal weer dezelfde symptomen.

K. vroeg nu of wij als politie-instantie het onderzoek wilden overnemen, en om eventuele kosten van een nieuw onderzoek op ons te nemen. Tevens vroeg hij of de politie i.v.m. het onderzoek wilde of de zaak, op verzoek van de dierenarts, kon worden bekeken door een specialist van een geneeskundige faculteit. En of we hiervan dan ook de kosten wilden dragen.

Hierop justitie (Sp.) geraadpleegd. Hij vond dat er al drie onderzoeken waren gedaan en dus geen nadere onderzoeken meer nodig waren.

Hierop S. van het voorgaande op de hoogte gebracht. Hem verwezen voor aangifte. (...) AID-er K. werd eveneens op de hoogte gebracht."

8.5. Op 8 november 2001 verwerkte V. naar aanleiding van een aangifte van verzoeker van de dag ervoor, onder meer de volgende tekst in een mutatie:

"N.a.v. de aangifte van S. i.v.m. de zoveelste vergiftiging van een pony, heb ik contact gehad met K. van de AID.

Op 16 oktober 2001 heb ik mutant contact gehad met S. die aangaf dat hij een pak hooi, wat hij aan zijn pony's voert, aan een buurtbewoner had gegeven voor konijnen, welke konijnen kort daarna waren doodgegaan.

K. zou monster nemen van dat hooi voor nader onderzoek.

K. deelde mij mede dat hij op 16 oktober 2001 contact had gehad met S., maar S. wilde geen medewerking verlenen aan dat onderzoek. S. vond dat niet nodig, omdat het volgens

zijn zeggen niet aan het hooi kon liggen. Verder deelde K. mede dat er normaliter geen parathion in hooi kan worden aangetroffen, omdat grasland niet met dat vergif bespoten wordt. Ook vertelde hij dat bermgras/hooi niet werd verkocht."

8.6. Op 9 november 2001 muteerde V. onder meer als volgt:

"Werd contact gezocht met AID-er K. De AID had twee paarden van S. laten onderzoeken. Er was 1 uitslag bekend: er was geen vergif aangetroffen. De 2e uitslag was nog niet bekend. K. zal zorgen dat de rapporten bij de politie terechtkomen. Verder zijn er geen rapporten bekend bij de AID omtrent S.

(...)

Ook werd de dierenarts B. gebeld i.v.m. S. (...)

S. is volgens de dierenarts helemaal gefixeerd op de vergiftigingen van zijn pony's en daar niet vanaf te brengen. B. heeft S. al een paar maal geadviseerd om bij te houden wat en hoeveel hij aan zijn pony's voert, om eventuele problemen met voer/voeren uit te sluiten. S. heeft hier niet aan meegewerkt en wil kennelijk zulk soort dingen niet horen. Volgens B. zou het overigens wel kunnen dat er sprake is van chronische vergiftiging van pony's. Alle symptomen wijzen daar op.

I.v.m. uitslag labonderzoek d.d. 31 mei 2001 (ernstige leververvetting en teveel vet in het bloed) gaf B. aan dat een paard bij ernstige vermagering een soort "verdedigingsmechanisme" heeft wat de vermagering tegen wil gaan, waardoor vet in het paard vrijkomt in bloed en lever, waar het paard dan dood aan gaat.

De slechte gezondheid van de pony's kan volgens B. ook komen door slecht voer, bijv. schimmel in hooi en de slechte kwaliteit van het hooi. S. heeft altijd tegen B. gezegd ook brok bij te voeren. Volgens B. kan het bij de dode pony aangetroffen gif niet van het hooi komen. Hij gaf verder aan dat S. moeilijk ofwel niet te overtuigen is dat het ook iets anders kan zijn dan een daadwerkelijke vergiftiging. B. deelde verder mede dat het in dit geval goed zou zijn als een onafhankelijke instantie onderzoek zou doen naar: het voer, het voeren, water, enz. S. heeft hier geen medewerking aan verleend, dit onderzoek kost ook geld."

8.7. Op 23 november 2001 maakte V. de volgende mutatie op:

"...Op verzoek contact opgenomen met AID K.

(...)

M.b.t. onderzoek van voer nog het volgende: bij nader info bij de dierenarts bleek dat ook de dierenarts al vaak bij S. het verzoek had gedaan om op schrift bij te houden wat en

hoeveel S. aan zijn paarden voerde. Aan dit verzoek heeft S. nooit voldaan, omdat S. volgens de dierenarts maar één ding wilde horen: dat zijn pony's vergiftigd werden. Ook K. had aan S. na 16 oktober 2001 het verzoek gedaan om het voer te mogen onderzoeken, doch hieraan wilde S. geen medewerking verlenen..."

Beoordeling

9.1. Verzoeker klaagt er in de eerste plaats over dat de AID, ondanks daartoe gemaakte afspraken, geen uitvoering heeft gegeven aan zijn verzoek van 5 juni 2001 tot een onderzoek naar de aanwezigheid van gifsporen (ethylparathion) in zijn pony's en de uitwerking van het gif op deze dieren.

9.2. Het vereiste van rechtszekerheid houdt onder meer in dat gerechtvaardigde verwachtingen van burgers en organisaties jegens bestuursorganen door die bestuursorganen worden gehonoreerd.

9.3. Ethylparathion is een landbouwgif dat in Nederland niet meer mag worden gebruikt. Sinds 1 april 2002 is het bezit en het gebruik van het middel op basis van Europese regelgeving niet toegestaan. Tot die datum, kon het middel worden gebruikt als bestrijdingsmiddel in de landbouw (zie Achtergrond, onder 2.).

9.4. Vast staat dat verzoeker op 5 juni 2001 contact heeft gehad met de AID, zulks naar aanleiding van het onderzoeksrapport van de GD, dat is opgesteld in verband met het onderzoek op een op 17 april 2001 overleden pony. In dat onderzoeksrapport staat vermeld dat in de maag van de pony een zeer geringe hoeveelheid ethylparathion is aangetroffen. Eveneens staat vast dat de AID een onderzoek heeft laten uitvoeren door de GD op de kadavers van een in juli en een in oktober 2001 overleden pony. Volgens de minister van LNV heeft de AID in beide gevallen de GD opgedragen om de doodsoorzaak en de aanwezigheid van chemische stoffen in de dieren vast te stellen. Daarmee kan reeds worden gesteld dat de AID het door verzoeker verlangde onderzoek heeft uitgevoerd en tegemoet is gekomen aan zijn verwachtingen.

De onderzochte gedraging is in zoverre behoorlijk.

9.5. Verzoeker stelt in zijn brieven van 26 augustus 2004 en 15 juni 2005 dat bij dat onderzoek evenwel een onjuiste onderzoeksmethode is gebruikt. De minister van LNV heeft daarop in zijn brieven van 18 maart 2005 en 26 juli 2005 een technische uiteenzetting gegeven van de op de pony's verrichte onderzoeken. Deze onderzoeken hebben volgens de minister in alle gevallen plaatsgehad volgens de GS-MSD methode (gaschromatograaf/massaspectrometerdetector methode) alsmede de DIC methode. Kort gezegd komt de uitleg van de minister hierop neer, dat ethylparathion niet in de maag wordt afgebroken, maar door de uitscheidingsorganen (lever of nieren). Deze uitscheidingsorganen breken het ethylparathion meestal binnen 48 uur af tot metabolieten.

Een pony kan alleen vergiftigd zijn met ethylparathion als van dit gif dan wel de metabolieten sporen in de uitscheidingsorganen worden aangetroffen. In alle gevallen is de methode toegepast bij het onderzoek van de uitscheidingsorganen. De Nationale ombudsman heeft geen reden om twijfelen aan de juistheid van de door de minister overgelegde informatie. De conclusie moet daarom luiden, dat het onderzoek expliciet is uitgevoerd naar de aanwezigheid van het gif en de uitwerking van gifsporen (metabolieten) bij de dieren.

Ook in zoverre is de onderzochte gedraging behoorlijk.

10.1 Voorts klaagt verzoeker er over dat de AID geen of onvoldoende onderzoek heeft uitgevoerd naar de overtreding van de Bestrijdingsmiddelenwet en het onderzoek heeft overgedragen aan de politie.

10.2. Het vereiste van professionaliteit houdt in dat ambtenaren met een bijzondere training of opleiding jegens burgers overeenkomstig de standaarden van hun beroepsgroep handelen. Ten aanzien van buitengewoon opsporingsambtenaren van de AID betekent dit dat zij de aan hen toegekende opsporingsbevoegdheden slechts mogen gebruiken voor zover deze redelijkerwijs nodig zijn voor de juiste vervulling van de functie in verband waarmee zij tot BOA beëdigd zijn.

10.3. Verzoeker stelt in zijn brief van 20 februari 2003 dat hem door de heer K. van de AID mondeling werd medegedeeld dat het onderzoek na het bekend worden van de onderzoeksresultaten van de in oktober 2001 overleden pony, werd overgedragen aan de politie. Uit het onderhoud met K. hield hij evenwel de stellige indruk over dat het onderzoek naar de overtreding van de Bestrijdingsmiddelenwet nog liep.

10.4. Met betrekking tot dit klachtonderdeel wreekt zich de omstandigheid dat de AID niet aan verslaglegging heeft gedaan. Wel heeft de politie aangaande contacten tussen de AID en de politie mutaties opgemaakt. Zo blijkt uit de politiemutatie van 19 juni 2001 dat de politie er over heeft gesproken dat de AID op grond van zijn eigen bevoegdheden onderzoek kan instellen in het kader van de Bestrijdingsmiddelenwet.

10.5. De Algemene Inspectiedienst (AID) is de controle- en opsporingsdienst van het ministerie van LNV. Deze dienst houdt zich bezig met de handhaving van de wet- en regelgeving van LNV door middel van inspectie (controle of toezicht) en/of opsporing. Voor de uitvoering van de inspectietaak, de controle van de gebods- en of verbodsbepalingen, valt de AID onder de directe verantwoordelijkheid van de minister van LNV. De opsporingsonderzoeken vinden plaats in afstemming met en onder verantwoordelijkheid van het Openbaar Ministerie. De opsporingsonderzoeken beperken zich tot die strafbare feiten die een (in)directe relatie met de taak van de AID hebben. Een van die taken is de opsporing van strafbare feiten in verband met de overtreding van de Bestrijdingsmiddelenwet.

Daarnaast houdt de AID toezicht (toezicht en opsporing zijn twee verschillende taken) op de naleving van bepaalde ge- en verbodsbepalingen uit de Bestrijdingsmiddelenwet 1962. De bevoegdheden van de toezichthouder zijn geregeld in hoofdstuk 5 van de Algemene wet bestuursrecht.

10.6. In de artikelen 18 tot en met 23 van de Wet op de economische delicten (WED) wordt aan de opsporingsambtenaren die zijn belast met de opsporing van economische delicten (waaronder volgens de WED ook enkele overtredingen van de Bestrijdingsmiddelenwet vallen) een aantal bevoegdheden toegekend, die zij kunnen uitoefenen in het belang van de opsporing en voor zover redelijkerwijs nodig voor de invulling van hun taak. Zo hebben zij toegang tot elke plaats en zijn zij bevoegd tot inbeslagneming van voorwerpen en het vorderen van inzage in gegevens en bescheiden. Voorts zijn zij bevoegd in het belang van de opsporing zaken te onderzoeken, aan opneming te onderwerpen en daarvan monsters te nemen, voor zover dat redelijkerwijs voor de vervulling van hun taak nodig is. In tegenstelling tot de bevoegdheden die in het Wetboek van Strafvordering aan opsporingsambtenaren worden toegekend, kunnen de in de WED toegekende bevoegdheden ook worden aangewend indien nog geen sprake is van een redelijk vermoeden van schuld aan een strafbaar feit in de zin van artikel 27 Sv (zie Achtergrond, onder 5), maar slechts (concrete) aanwijzingen bestaan dat een wettelijk voorschrift als bedoeld in artikel 1 of 1a WED is overtreden. Het gebruik van ethylparathion anders dan als landbouwgif, is verboden volgens artikel 10, eerste lid in verband met artikel 5, tweede lid onder 1 Bestrijdingsmiddelenwet.

10.7. Van belang is dat verzoeker bij de AID heeft gemeld dat het bedrijf, waarbij Ve. werkt, in het bezit zou zijn van ethylparathion. In de tijd dat zich dit voordeed, was dat middel echter nog niet algeheel verboden. Het gebruik was evenwel alleen in bepaalde omstandigheden toegestaan, hetgeen met zich bracht dat het middel voor die doeleinden in voorraad kon worden gehouden. De enkele aanwijzing dat bij het door verzoeker genoemde bedrijf ethylparathion in voorraad was, vormde daarmee geen aanwijzing voor een overtreding van de Bestrijdingsmiddelenwet. Verder heeft verzoeker geen aanwijzing aangedragen op grond waarvan een overtreding van de Bestrijdingsmiddelenwet in de richting van een bepaalde persoon kon ontstaan in verband met een gebruik anders dan waarvoor de toestemming gold. Verzoeker wenste het onderzoek van de AID om opheldering te krijgen van de dood van zijn paarden door de vermeende vergiftiging. Voor zover er (nog) geen concrete verdenking in de richting van een bepaalde verdachte ontstond in verband met de overtreding van de Bestrijdingsmiddelenwet, had het enkele gegeven dat ethylparathion op enigerlei wijze in de maag van een pony terecht was gekomen, eveneens geen aanleiding hoeven vormen tot het uitvoeren van een controle in het kader van de Bestrijdingsmiddelenwet in de omgeving van verzoekers wei. Zou immers bij een controle dit middel zijn aangetroffen bij een naburige boerderij, dan zou daarmee nog niet kunnen worden gezegd dat dit middel is gebruikt bij de overleden pony. Een controle, enkel om die relatie aan te tonen, zou daarom zinloos zijn geweest. Het valt

daarmee te billijken dat de AID noch een opsporingsonderzoek noch een controle is gestart in het kader van de Bestrijdingsmiddelenwet. De onderzochte gedraging is daarmee ook op dit punt behoorlijk.

10.8. Ten aanzien van de overdracht van de zaak door de AID aan de politie, geldt het volgende. Het onderzoek van de politie zou zien op de vergiftiging van paarden als algemeen delict, hetgeen als strafbaar feit valt onder artikel 350, tweede lid Sr. Het was juist dat de AID het onderzoek bij de politie heeft neergelegd, daar er voor de AID geen reden was een onderzoek op grond van de Bestrijdingsmiddelenwet te starten. De Nationale ombudsman kan de minister van LNV volgen in zijn redenering dat de AID op grond van artikel 25, eerste lid van het Besluit buitengewoon opsporingsambtenaar, dat bepaalt dat op de BOA de plicht rust de opsporingshandelingen waartoe hij bevoegd is, te beperken tot hetgeen nodig is voor een juiste vervulling van de functie in verband waarmee hij tot BOA is beëdigd, - en gezien het gegeven dat er geen aanleiding bestond een onderzoek naar de overtreding van de Bestrijdingsmiddelenwet in te stellen - het onderzoek naar de sterfte van de pony's volledig mocht overdragen naar de politie. Ook op dit punt is de onderzochte gedraging behoorlijk.

B. Met betrekking tot het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost

I. Ten aanzien van de overdracht van het onderzoek

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt over de wijze waarop het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost is omgegaan met het door de AID overgedragen onderzoek naar de sterfte onder zijn pony's. Verzoeker klaagt er in dit verband met name over dat het politiekorps:

geen actie heeft ondernomen in het onderzoek naar de dood van zijn pony's;

hem niet in kennis heeft gesteld van de voortgang van het onderzoek.

2. In een brief van 25 juli 2002 van politieambtenaar R., toen chef van de politieafdeling XX, staat met betrekking tot (een onderzoek naar) de vergiftiging van pony's het volgende vermeld. Een eventueel toekomstig onderzoek door de politie heeft alleen kans van slagen indien verzoeker onvoorwaardelijk meewerkt en al hetgeen hem wordt gevraagd overlegt. R. had verzoeker gemeld dat hij bereid was deskundigen te raadplegen. Verzoeker zou de naam van een dierenarts die door R. mocht worden geraadpleegd doorgeven, doch had dat op dat moment nog niet gedaan.

3. In het standpunt van de korpsbeheerder staat het volgende te lezen. De korpsbeheerder is van mening dat de klacht ten aanzien van beide punten niet gegrond is. De korpsbeheerder betreft daarbij de volgende omstandigheden. Door de heer K. van de AID

is contact gelegd met de politie. Blijkens een politiemutatie is er op 16 oktober 2001 telefonisch contact geweest tussen K. en de politie waarbij door K. de vraag werd gesteld of de politie het onderzoek wilde overnemen. Verder werd de vraag gesteld of de politie de kosten wilde betalen voor een eventueel onderzoek door een specialist van een diergeneeskundige faculteit. De politie heeft over die vraag contact gehad met de parketsecretaris, die daarop antwoordde dat er reeds drie onderzoeken op kadavers hadden plaatsgehad, en dat daarom geen nader onderzoek nodig was. Deze informatie werd blijkens de mutatie aan verzoeker doorgegeven. De korpsbeheerder stelt dat van overname van enig onderzoek geen sprake is geweest, wel heeft er ambtelijk overleg plaatsgehad tussen de politie en de AID.

4. De Nationale ombudsman had de korpsbeheerder bij de opening van het onderzoek de vraag gesteld of verzoeker zelf bij de politie aangifte van sterfte van zijn pony's had gedaan en wat er met deze aangiften is gebeurd. De korpsbeheerder antwoordde dat de politie driemaal een aangifte van verzoeker met betrekking tot vergiftiging van pony's had opgenomen.

De eerste aangifte is gedateerd 5 juni 2001. De korpsbeheerder meldde daarover het volgende. Verzoeker had de aangifte gedaan gezien het onderzoeksresultaat van de GD waarbij bij het kadaver ethylparathion werd aangetroffen. Verzoeker dacht daardoor dat ook andere pony's door dit gif waren gestorven. Verzoeker zou zelf verscherpt toezicht houden op zijn inrichting. Verder werd naar aanleiding van de aangifte de politieursurveillance verscherpt. Op 12 juni 2001 werd de zaak besproken tussen politie en AID en vond overleg plaats met het Openbaar Ministerie. Op 14 juni 2001 was er contact tussen de politie en de dierenarts die door verzoeker was geconsulteerd. De dierenarts zou hebben gemeld dat verzoeker in het verleden vaker last had gehad van zieke pony's. Die dieren hadden koliek gekregen en vermagerden plotseling. Dit kon verklaarbaar zijn door het aangetroffen gif. De dierenarts had zelf geen onderzoek gedaan naar het gif omdat dat volgens hem niet voor de hand lag. Op 19 juni 2001 (mutatie) besloot de politie na overleg met het Openbaar Ministerie dat de zaak te dun was voor een strafrechtelijk onderzoek. Wel kon de AID met haar eigen bevoegdheden onderzoek doen naar de overtreding van de Bestrijdingsmiddelenwet. De AID en verzoeker werden van het bovenstaande op de hoogte gesteld.

Op 7 november 2001 deed verzoeker wederom aangifte van vergiftiging. Hij verklaarde dat hij de week ervoor had geconstateerd dat een dertigtal pony's ernstig vermagerd was. In de week van 31 oktober 2001 tot 7 november 2001 stierven er drie dieren. De aangifte leidde tot een nieuw contact tussen de politie en ambtenaar K. van de AID op 8 november 2001. K. deelde naar aanleiding van dat contact mee dat verzoeker had geweigerd het voer dat hij zijn pony's gaf aan een onderzoek te onderwerpen. Op 9 november 2001 volgde wederom een contact tussen politie en AID. De AID had een pony laten onderzoeken, bij welk onderzoek geen gif werd aangetroffen. Verder werd per gelijke datum opnieuw gesproken met de dierenarts. Deze deelde mee dat hij verzoeker diverse

malen had geadviseerd het voer te onderzoeken. De symptomen die bij de pony's zichtbaar waren, konden namelijk zowel duiden op een vergiftiging als op slecht voer. Verzoeker was echter niet te overtuigen van het gegeven dat de dood van de pony's ook zou kunnen worden veroorzaakt door slecht voer. Verzoeker wenste niet mee te werken aan een onderzoek waarbij die mogelijkheid had kunnen worden uitgesloten.

Op 7 januari 2002 werd door verzoeker nogmaals aangifte gedaan. Verzoeker meldt dat hij reeds driemaal eerder aangifte had gedaan van vergiftiging van zijn pony's. Vanaf 12 november 2001 waren er zeven pony's gestorven, die dezelfde symptomen toonden als bij de overige gevallen. De zaak werd door de politie opgelegd. Daarna had er op 24 januari 2002 een bijeenkomst plaats op het gemeentehuis te X tussen de politie en verzoeker. Verzoeker verbaasde zich erover dat de politie geen onderzoek deed naar de daders, die volgens hem in een aangifte van februari 2001 waren genoemd. De politie heeft uitgelegd dat geen onderzoek zou plaatshebben omdat justitie had besloten dat daartoe geen reden was nu er geen nadere aanwijzingen richting daders voorhanden waren.

Voorts vroeg de Nationale ombudsman aan de korpsbeheerder of er ten aanzien van de vergiftiging van pony's ooit sprake was geweest van een concrete verdachte. De korpsbeheerder beantwoordde deze vraag ontkennend. Wel meldde de korpsbeheerder dat er enkele personen waren aangehouden in verband met een vernieling aan verzoekers vrachtwagen. Van een verband met vergiftiging was geen sprake.

In een krantenartikel uit het Eindhovens Dagblad, gepubliceerd in het jaar 2003, staat vermeld dat de politie alles in het werk had gesteld om de beweringen van verzoeker omtrent de vergiftiging van zijn paarden te onderzoeken, maar dat er geen aanwijzingen zijn voor een vergiftiging. De Nationale ombudsman heeft de korpsbeheerder bij de opening van het onderzoek gevraagd om commentaar te geven op de inhoud van dat artikel. De korpsbeheerder gaf daarop aan dat ten gevolge van de vernielingen aan verzoekers vrachtauto, zijn inrichting nadrukkelijker in de politieursveillance werd betrokken. Na de door verzoeker gedane aangiften van dierenmishandeling/vergiftiging, werd de surveillance aanzienlijk verscherpt. De politie is nooit met dode paarden geconfronteerd. De politie heeft via overleg met de AID, de LID, veeartsen enz. getracht aanwijzingen voor de vergiftiging te verkrijgen. Via verzoeker werd een autopsierapport verkregen, de AID heeft twee rapporten overgelegd. Volgens de onderzoeksresultaten van deze twee rapporten werd geen ethylparathion aangetroffen. De politie had verder een verzoek tot het Openbaar Ministerie gericht voor het plaatsen van technische hulpmiddelen ten behoeve van de opsporing van eventuele daders. Dit verzoek werd niet gehonoreerd. Verzoeker kwam zelf afspraken ten aanzien van registratie en bekendmaking van de herkomst van het voer en de hoeveelheid daarvan, niet na. Noch uit de aangiften, noch uit de contacten die de politie heeft gehad met verzoeker, noch uit andere bronnen, kon volgens de korpsbeheerder enige daderindicatie worden verkregen.

5. Verzoeker reageerde op 11 augustus 2004 per fax op het standpunt van de korpsbeheerder. Hij ging daarbij echter niet inhoudelijk in op de klacht die op dit punt aan de orde is. In een fax van 27 augustus 2004 plaatst verzoeker wel kanttekeningen bij het standpunt van de korpsbeheerder. Verzoeker stelt dat hij - in tegenstelling tot hetgeen staat vermeld in de mutatie van 16 oktober 2001 - nooit op de hoogte is gebracht van de beslissing van het Openbaar Ministerie dat er geen nader onderzoek naar de dood van de pony's noodzakelijk werd geacht. Verzoeker vindt het bovendien vreemd dat het Openbaar Ministerie deze beslissing nam op het moment dat de uitslag van het derde onderzoek nog niet bekend was. Verzoeker stelt verder dat de politie in november 2001 een perscommuniqué heeft uitgegeven, waarin de persvoorlichter van de politie zou hebben toegegeven dat sprake was van vergiftiging van pony's en dat hiernaar een diepgaand onderzoek zou worden ingesteld.

Verzoeker schrijft verder dat hij ook ten aanzien van de mutatie van 7 januari 2002 niet op de hoogte is gebracht van het feit dat aan de aangifte geen vervolg zou worden gegeven. Ten aanzien van geen enkele aangifte over 2001 en 2002 en de daarbij opgemaakte processen-verbaal is hem bericht dat geen verder onderzoek zou plaatshebben. Verzoeker begrijpt van deze beslissingen niets, temeer niet nu de dierenarts het aannemelijk vindt dat er sprake is van een massale vergiftiging, zoals staat beschreven in de mutatie van 12 juni 2001 (zie hierboven, Bevindingen, onder A.).

Op 1 september 2004 ontving de Nationale ombudsman opnieuw een fax van verzoeker, waarin verzoeker het standpunt van de korpsbeheerder bekritiseerde. Verzoeker stelt onder meer dat hij meer dan driemaal aangifte van vergiftiging heeft gedaan. Hij geeft ten aanzien van het jaar 2001 een tabel waarop de sterfdata van een twintigtal pony's staan vermeld. Daarin staat te lezen dat de pony's die op 17 april 2001, 19 juli 2001 en 17 oktober 2001 zijn overleden, werden onderzocht door de GD. Verzoeker stelt verder dat hij in de regel kort na het overlijden van de dieren aangifte heeft gedaan bij de politie, en vanaf juni 2001 ook bij de AID. Verzoeker deed in 1998 voor de eerste maal aangifte van vergiftiging. Er overleden toen zes pony's, terwijl verzoeker taxus binnen de omheining had aangetroffen. Ook deed hij op 4 maart 2001 aangifte, die ook in een mutatie is vastgelegd. Eveneens werd aangifte gedaan op 11 juni 2001. Verzoeker legde daarbij het verband tussen de vergiftiging en de vernieling aan de vrachtauto. Voorts deed verzoeker begin september 2001 aangifte van vergiftiging. In de nacht van 1 op 2 september 2001 hadden getuigen jongelui op verzoekers perceel aangetroffen en verjaagd. De jongelui zouden hebben geroepen, dat de pony's omgebracht zouden worden. De politie heeft de getuigen nooit gehoord. Verder heeft verzoeker aangifte gedaan op 19 januari 2002 en juli 2002 en heeft verzoeker schriftelijk bij brieven van 4 december 2002 en 17 maart 2003 nieuwe sterfgevallen gemeld.

Ten aanzien van een weigering het voer te laten onderzoeken, schrijft verzoeker dat al zijn pony's hetzelfde voer/hooi krijgen, en dat alleen de populatie die kort bij het hek aan de wegzijde stond, ziek werd, terwijl de populatie die zich verder van deze weg bevond niet

ziek werd. Deze bevindingen heeft hij aan ambtenaar K. van de AID gemeld. Deze was het ermee eens dat op grond van die omstandigheden een onderzoek naar het voer niet zinvol was, aldus verzoeker.

Verzoeker is verder niet bekend met het gegeven dat er jongelui waren aangehouden in verband met de vernieling aan zijn vrachtauto, en dat deze jongelui via de normale kanalen zijn gestraft voor hun daden, zoals de korpsbeheerder in zijn standpunt heeft aangegeven. Tenslotte stelt verzoeker dat hij graag zou willen weten hoe het onderzoek zou zijn verlopen indien een proces-verbaal van 19 februari 2001 bij de zaak zou zijn betrokken. Ook in een fax van 13 september 2004 komt hij op dit laatste terug. Verzoeker denkt dat in bedoeld proces-verbaal, zijnde een verklaring van een verdachte, genaamd Ve., de sleutel ligt tot het oplossen van de vergiftigingszaak. Zie voor de feitelijke gang van zaken met betrekking tot dat proces-verbaal, Bevindingen, onder C.

In zijn verzoekschriften van 1 september 2003 en 31 augustus 2003 schrijft verzoeker over dat proces-verbaal het volgende. Ve. noemt in het proces-verbaal van 19 februari 2001, zijn verklaring inzake de vernieling aan verzoekers vrachtauto, volgens verzoeker de namen van enkele medeplichtigen. Voorts zou de verklaring zien op de vergiftiging van de pony's. Op 25 februari 2001 is Ve. nogmaals gehoord en dat proces-verbaal is gebruikt in een strafzaak tegen Ve., die eindigde in een door het Openbaar Ministerie aangeboden transactie. Ve. was volgens verzoeker ten tijde van de vernielingen en de vergiftigingen werkzaam bij een agrarisch loonbedrijf dat beschikt over voorraden landbouwvergif. Ook in andere brieven legt verzoeker ten aanzien van Ve. en het proces-verbaal van 19 februari 2001 een link met de vergiftiging van zijn pony's. Verzoeker heeft dat proces-verbaal nooit onder ogen gekregen.

6. De Nationale ombudsman heeft - onder meer aan de hand van verzoekers reacties - de korpsbeheerder bij brief van 28 september 2004 diverse vragen voorgelegd.

De Nationale ombudsman vroeg de korpsbeheerder onder meer:

het proces-verbaal van 19 februari 2001 over te leggen;

informatie ten aanzien van alle door verzoeker gedane aangiften en meldingen van vergiftiging van zijn pony's over te leggen, nu verzoeker stelt dat hij meer dan driemaal aangifte had gedaan;

de vraag te beantwoorden waarom de getuigen die in de nacht van 1 op 2 september 2001 een incident op verzoekers perceel hadden waargenomen, niet zijn gehoord;

of het juist was dat het verzoek tot plaatsing van een technisch hulpmiddel, een verzoek tot stelselmatige observatie met een technisch hulpmiddel ex artikel 126g Sv betrof;

waaruit kon worden afgeleid dat aan verzoeker was gemeld dat zijn aangifte van 5 juni 2001 niet verder werd onderzocht en op welke wijze steeds aan verzoeker is kenbaar gemaakt dat zijn aangiften niet zouden leiden tot een nader onderzoek;

7.1. Op 13 december 2004 ontving de Nationale ombudsman het antwoord van de korpsbeheerder. De korpsbeheerder legde daarbij over - bij een grote hoeveelheid mutaties - het proces-verbaal van 19 februari 2001.

De korpsbeheerder ging als volgt in op de vragen.

Door verzoeker is daadwerkelijk driemaal aangifte gedaan en eenmaal door zijn vrouw, zulks los van het feit dat verzoeker bij vrijwel elk contact met de politie terugkwam op de door hem veronderstelde vergiftigingen.

Ten aanzien van het incident in de nacht van 1 op 2 september 2001 stelt de korpsbeheerder dat geen sprake was van een aangifte, maar een melding die overeenkomstig de afspraak met verzoeker is vastgelegd. Het ging hier om een vage omschrijving van een tweetal jongens.

Bij de dagelijkse briefings werd aandacht voor verzoekers perceel gevraagd. De briefings werden toen nog niet schriftelijk vastgelegd.

Het verzoek van de politie aan het Openbaar Ministerie kon inderdaad gaan om een verzoek tot stelselmatige observatie met een technisch hulpmiddel, echter een schriftelijk verzoek is niet voorhanden. Het zou kunnen zijn dat hierover is gesproken met het Openbaar Ministerie tijdens een periodiek contact. De aangifte van 5 juni 2001 is mondeling besproken met verzoeker. Uit de bijbehorende mutatie van 19 juni 2001 kan worden afgeleid dat politieambtenaar V. ten aanzien van de aangifte contact heeft gehad met verzoeker. V. is naar aanleiding van de vraag van de Nationale ombudsman benaderd door de klachtonderzoeker van het politiekorps. V. heeft deze onderzoeker medegedeeld dat er zo vaak contact is geweest tussen hem en verzoeker, dat hij een en ander aan verzoeker heeft medegedeeld. Uit de vele politiemutaties kan volgens de korpsbeheerder worden vastgesteld dat de politie veelvuldig contact heeft gehad met verzoeker. Daarbij is regelmatig gezegd dat de politie geen concrete aanwijzingen had voor verder onderzoek en dat de politie maar moeilijk iedereen kon aanhouden of verhoren van wie verzoeker suggereerde dat die wel eens voor de vergiftiging of andere zaken in aanmerking zou kunnen komen. De daadwerkelijke fase van een strafrechtelijk onderzoek is niet opgestart wegens het ontbreken van elke daderindicatie.

7.2. Bij bovenvermeld antwoord van de korpsbeheerder werden verder een mutatie van 19 januari 2002 en 24 januari 2002 overgelegd. In eerstgenoemde mutatie, die werd opgemaakt naar aanleiding van een melding van verzoeker en een bezoek aan zijn woning door de politie, staat beschreven dat verzoeker had gemeld dat een nagenoeg voldragen

veulen voortijdig werd geboren. Het zou weer om vergiftiging gaan. Politie en justitie kregen verwijten over de slechte afhandeling van de eerder gedane aangiftes, met name de aangifte waar een mogelijke verdachte werd genoemd.

In de mutatie van 24 januari staat het volgende relaas. Politieambtenaar V. had op het gemeentehuis te X een gesprek gehad met verzoeker en diens echtgenote. Verzoeker refereerde tijdens dit gesprek aan de processen-verbaal uit februari 2001, waarin verdachte Ve. een verklaring had afgelegd. V. legde verzoeker toen uit dat er geen onderzoek werd ingesteld indien er geen nadere aanwijzingen richting een dader zouden bestaan. Dit had justitie besloten. Verder legde V. uit dat verzoeker zonder bewijs niet zomaar mensen kon beschuldigen.

Beoordeling

8.1. Zoals uit het bovenstaande kan worden vastgesteld, steekt het verzoeker allereerst dat de politie geen onderzoek heeft ingesteld naar de dood van zijn pony's. Verzoeker is van mening dat onder zijn pony's een grote sterfte plaatsheeft, veroorzaakt door vergiftiging met parathion.

De korpsbeheerder heeft zich op het standpunt gesteld dat de daadwerkelijke fase van een strafrechtelijk onderzoek niet is opgestart, daar er geen daderindicatie aanwezig was.

8.2. Het motiveringsvereiste houdt in dat het handelen van bestuursorganen feitelijk en logisch wordt gedragen door een kenbare motivering. Ten aanzien van de keus geen opsporingsonderzoek uit te voeren, impliceert dit vereiste dat er geen feitelijke omstandigheden zijn die tot een dergelijk onderzoek nopen. Toegepast op deze casus betekent dit dat een verdenking in de zin van artikel 27 Wetboek van Strafvordering (zie Achtergrond, onder 5.) dient te ontbreken.

8.3. Uit zowel verzoekers informatie als uit de door de korpsbeheerder overgelegde informatie kan worden afgeleid dat de verzoeker veelvuldig contact heeft gehad met de politie over de situatie van zijn pony's. Vaststaat dat verzoeker minstens driemaal aangifte heeft gedaan van het doden van zijn pony's. Dit blijkt onder meer uit zijn aangifte van 7 januari 2002, waarin verzoeker stelt driemaal aangifte van vergiftiging te hebben gedaan. De Nationale ombudsman heeft deze aangiften via de korpsbeheerder ontvangen. Voorts worden in vele mutaties de overige politiecontacten tussen verzoeker en de politie ten aanzien van de pony's weergegeven.

8.4. In de eerste plaats zij reeds opgemerkt dat de Nationale ombudsman de redenering van de korpsbeheerder dat een daderindicatie ontbreekt, kan volgen. De Nationale ombudsman wil daaraan toevoegen dat zelfs geen enkele aanwijzing voorhanden is die kan duiden op het misdrijf van art. 350, lid 2 Sr. Daartoe is van belang, dat in geen van de drie door de GD uitgevoerde onderzoeken op verzoekers pony's, naar voren is gekomen

dat de pony's door vergiftiging om het leven zijn gekomen. Ook anderszins is niet aangetoond dat de pony's door een misdrijf om het leven zijn gekomen. Weliswaar kan het vreemd worden geacht dat onder verzoekers pony's een grote sterfte plaatsheeft, maar door het feit dat geen dan wel geen dodelijke dosering ethylparathion is aangetroffen, kan niet worden gesproken van een verdenking van overtreding van artikel 350, tweede lid Wetboek van Strafrecht in de zin van artikel 27 Wetboek van Strafvordering. Daarbij zij verder opgemerkt dat verzoekers lezing, zoals verwoord in diverse faxen en brieven, inhoudende dat in een proces-verbaal van 19 februari 2001 de sleutel zou liggen tot het oplossen van de vergiftigingszaak, niet juist is. In dat proces-verbaal staat de verklaring van een verdachte weergegeven, welke verdachte werd aangehouden wegens een vernieling aan verzoekers vrachtwagen. Volgens verzoeker heeft de verdachte de namen van zijn medeplichtigen genoemd en zou er gesproken zijn over vergiftiging van zijn pony's. De Nationale ombudsman heeft kennis genomen van de inhoud van het proces-verbaal en geconstateerd dat in het proces-verbaal in het geheel niet wordt gesproken van enige vergiftiging. Ook zijn er geen andere aanwijzingen die enige verdenking in de richting van bepaalde personen inzake de dood van verzoekers pony's opleveren. Voor een samenvatting van de inhoud van het proces-verbaal en een door verzoeker in verband met dit proces-verbaal gevoerde procedure volgens artikel 12 Wetboek van Strafvordering zij verwezen naar Bevindingen, onder C.

8.5. Wel is uit het onderzoek van de Nationale ombudsman duidelijk geworden dat de symptomen die bij verzoekers pony's aanwezig waren, behalve op vergiftiging, eveneens konden duiden op slechte voeding van de pony's. Aan verzoeker is medewerking gevraagd om - gezien die omstandigheid - het voer te onderzoeken. Verzoeker heeft dat geweigerd. Omdat de symptomen ook kunnen duiden op slechte voeding en gezien het feit dat geen daderindicatie bestond en geen dodelijke dosering vergif is aangetroffen, had van verzoeker ten minste mogen worden verwacht dat hij aan een onderzoek aan het voer zou hebben meegewerkt. Verzoeker stelt in zijn fax van 1 september 2004 aan de Nationale ombudsman weliswaar dat hij van de heer K. van de AID te horen had gekregen dat een onderzoek aan het hooi niet zinvol zou zijn, echter uit de politiemutaties van 8 november 2001 en 23 november 2001 (zie Bevindingen, onder A.), opgemaakt naar aanleiding van een contact tussen de politie en K. blijkt met zoveel woorden dat verzoeker zelf geen medewerking wilde verlenen aan het onderzoek aan het voer. Daar wordt niet gerept over het feit dat het K. was die een onderzoek niet zinvol achtte. Gezien de betrokkenheid die de AID heeft getoond bij de sterfte van verzoekers pony's lijkt het de Nationale ombudsman niet aannemelijk dat K. een dergelijk onderzoek aan het voer niet zinvol zou hebben gevonden.

8.6. Voor zover verzoeker bedoelt te klagen dat de politie geen strafrechtelijk onderzoek naar de vergiftiging en de daardoor veroorzaakte dood van zijn pony's heeft ingesteld, moet worden geoordeeld dat de politie terecht van een dergelijk onderzoek heeft afgezien, wegens het gebrek aan de in artikel 27 Wetboek van Strafvordering voorgeschreven

verdenking. Daarmee heeft de politie gehandeld naar het motiveringsvereiste.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

8.7. Het siert de politie dat er - ondanks het feit dat er geen concrete verdenking van enig strafbaar feit bestond - desalniettemin veel aandacht aan verzoekers zaak is geschonken. Zo heeft de politie diverse malen contact gehad met de AID en de dierenarts van verzoeker. Uit de reacties van de korpsbeheerder kan voorts onder meer worden afgeleid dat de politie naar aanleiding van verzoekers aangiften de surveillance bij zijn inrichting had verscherpt. Voorts heeft de politie, zoals uit de reacties van de korpsbeheerder kan worden vastgesteld, een verzoek tot stelselmatige observatie met een technisch hulpmiddel aan het parket gericht. Het parket heeft dit verzoek echter, vermoedelijk wegens gebrek aan een concrete verdenking, afgewezen. Ten slotte zij opgemerkt dat de politie blijkens een mutatie van 3 maart 2001 (zie Bevindingen onder C.) naar aanleiding van een bezoek van verzoeker aan het politiebureau, hem toen reeds heeft medegedeeld dat hij zelf moet kunnen aantonen dat zijn pony's zijn vergiftigd, vooraleer een verdenking in die richting kan ontstaan. Deze mededeling heeft de politie vervolgens herhaaldelijk aan verzoeker gedaan.

9.1. Verzoeker klaagt er verder over dat de politie hem niet in kennis heeft gesteld van de voortgang van het onderzoek.

9.2. Het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking houdt in dat bestuursorganen burgers met het oog op de behartiging van hun belangen actief en desgevraagd van adequate informatie voorzien.

9.3. Allereerst is op dit punt van belang de constatering dat er - bij gebrek aan een concrete verdenking - uiteindelijk geen strafrechtelijk onderzoek heeft plaatsgehad. Wel heeft de politie gepoogd naar aanleiding van verzoekers aangiften en meldingen inzake de vergiftiging en sterfte van pony's tot enig inzicht in de zaak te komen, zulks door contacten met AID, dierenarts, met verzoeker zelf, enz. Uit de politiemutaties die op deze contacten zien, blijkt dat verzoeker meerdere malen op de hoogte is gehouden van de stand van zaken. Dit kan onder meer worden afgeleid uit de mutaties van 19 juni 2001 en 16 oktober 2001, en uit de omstandigheid dat de politie zich eigener beweging tot verzoeker heeft gewend met het verzoek een onderzoek aan het voer in te stellen. Uit een mutatie van 19 januari 2002 kan eveneens worden afgeleid dat verzoeker op de hoogte was gesteld van de omstandigheid dat zijn aangiften niet tot onderzoek konden leiden. In die mutatie staat immers vermeld dat verzoeker politie en justitie verwijten maakte over de slechte afhandeling van zijn aangiftes, en met name de aangifte waarin door hem een mogelijke verdachte werd genoemd. Ook in een mutatie van 24 januari 2002, welke mutatie is opgemaakt naar aanleiding van een gesprek op het gemeentehuis tussen verzoeker en de politie, staat deze visie van verzoeker verwoord. Tijdens die bijeenkomst werd nogmaals uitgelegd dat justitie had besloten dat, indien er geen nadere aanwijzingen zijn richting een

dader, er geen onderzoek zou worden ingesteld. Voorts werd tijdens het gesprek gepoogd aan verzoeker uit te leggen dat het niet mogelijk was om mensen te beschuldigen zonder nader bewijs. Op grond van het bovenstaande kan niet worden volgehouden dat verzoeker niet op de hoogte is gehouden van de voortgang van het onderzoek.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

II. Ten aanzien van de privacycoördinator en de korpschef

Bevindingen

1.1. Verzoeker klaagt er over dat de privacycoördinator van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost op 24 maart 2003 zelf de klacht die verzoeker over hem had ingediend, heeft afgehandeld.

1.2. Verder klaagt verzoeker er over dat de korpschef in zijn brief van 2 april 2003 onvoldoende rekening heeft gehouden met de volgens verzoeker aanwezige integriteitsproblemen.

2.1. Op 10 januari 2003 wendde verzoeker zich tot de privacycoördinator bij het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost met een verzoek tot inzage in de politieregisters. Hij wenste inzage te hebben in alle gegevens die met betrekking tot zijn persoon over de laatste zes jaren door het korps in de politieregisters waren vastgelegd. Hij verzocht daarbij dat hem zou worden aangegeven op welke locatie hij de gegevens kon inzien. Voorts verzocht hij om tijdens of voorafgaand aan de inzage geïnformeerd te worden over de aard van de gegevens, de herkomst ervan en de vraag aan wie deze gegevens waren verstrekt. Hij verzocht ten slotte om geïnformeerd te worden over het verdere verloop van de procedure door de privacycoördinator, "gelet op het feit dat een aantal procedures juist betrekking had op het handelen van het hoofd van de politieafdeling XX en medewerkers van zijn afdeling". Op 16 januari 2003 ontving verzoeker bericht van de privacycoördinator. Deze deelde verzoeker mee dat het op grond van de politiewet niet mogelijk was stukken aan hem toe te sturen, wel kon inzage worden verleend. Verzoeker diende daartoe € 4,54 over te maken naar de politie, waarna de coördinator het verzoek zou doorsturen aan het hoofd van de afdeling XX. Bij brief van 23 januari 2003 reageerde verzoeker met de mededeling dat zijn vragen uit de brief van 10 januari 2003 nog niet waren beantwoord. Hij verzocht dat dit alsnog zou gebeuren. Op 12 februari 2003 stuurde verzoeker een reminder. Daarin staat te lezen dat de afdeling XX op die dag telefonisch contact met hem had opgenomen met de mededeling dat een "uitdraai" gereed lag en dat men wilde komen tot een afspraak waarop de inzage kon worden geëffectueerd. Bij brief van 13 februari 2003 deelde de politie naar aanleiding van een telefonisch onderhoud tussen verzoeker en de privacy contactambtenaar van de afdeling XX verzoeker mee dat de inzage diende te geschieden in het politiebureau te Y (afdeling XX). In de brief staat verder vermeld dat verzoeker een afspraak diende te maken vóór 10 maart 2003. Verzoeker had tijdens het telefonisch

onderhoud aangegeven niet naar Y te willen komen. Verzoeker reageerde daarop op 17 maart 2003 met een klacht ten aanzien van de privacycoördinator, gericht aan de korpschef. Verzoeker stelt dat de privacycoördinator hem willens en wetens heeft verwezen naar de afdeling XX.

Verzoeker verzocht verder alsnog toestemming te verkrijgen de gegevens elders in te zien. Bij brief van 24 maart 2003 deelde de privacycoördinator verzoeker mee dat hem niet was gebleken van integriteitsproblemen: inzage bij politieafdeling XX moest mogelijk zijn. De privacycoördinator had kennis genomen van de opmerking dat een aantal procedures juist betrekking had op medewerkers van de afdeling XX. Omdat verzoeker echter in dat gebied woonachtig is, is die afdeling volgens de privacycoördinator de aangewezen afdeling om aan het verzoek tot inzage te voldoen. Voor het geval er integriteitsproblemen waren geweest, dan had de privacycoördinator dat graag van verzoeker vernomen. Omdat het echter slechts ging om een verzoek tot inzage, moest het op zich geen probleem zijn die inzage in XX te effectueren. Op grond van de geldende inzageregeling, dient een inzage te worden uitgevoerd in de afdeling waar een verzoeker woont. Dat is aan verzoeker meegedeeld in de brief van 16 januari 2003 en de privacycoördinator is van mening dat hij daarmee expliciet was ingegaan op verzoekers vraag hoe de inzage zou worden geëffectueerd. De privacycoördinator schrijft verder dat verzoeker van de privacy contactambtenaar van de afdeling XX een behoorlijke afwerking van het inzageverzoek mag verwachten. Hij geeft ten slotte aan dat hij het betreurt dat verzoeker een sterk wantrouwen jegens de politie heeft. Op 30 maart 2003 schreef verzoeker de korpschef nogmaals aan. Hij wilde weten of de klacht die hij bij brief van 17 maart 2003 had ingediend, als afgedaan moest worden beschouwd gezien de brief van de privacycoördinator. De korpsbeheerder reageerde bij brief van 2 april 2003. Hij deelde mee geen aanleiding te zien af te wijken van de standaardprocedure met betrekking tot het inzageverzoek.

2.2. Verzoeker diende met betrekking tot bovenstaande materie een klacht in bij de Nationale ombudsman. De korpsbeheerder schreef in zijn reactie op de klacht dat hij geen oordeel wenste te geven aangaande de klacht dat de privacycoördinator zelf de klacht over hemzelf had afgehandeld, aangezien hem niet bekend was wat diens motieven daartoe waren geweest.

2.3. De klacht aangaande de korpschef achtte de korpsbeheerder niet gegrond. Op geen enkel moment was de korpsbeheerder gebleken dat er gefundeerde belemmeringen zouden bestaan voor een fatsoenlijke inzage bij afdeling XX. De drempel zou verzoeker worden gevormd door indrukken die hij had opgedaan in het klachtbehandelingstraject. De inzage vond uiteindelijk niet plaats, doordat verzoeker niet meer had gereageerd.

3. Verzoeker reageerde bij brief van 11 augustus 2004 op het standpunt van de korpsbeheerder. Verzoeker wil met die brief aantonen dat zijn twijfels over de integriteit van politieafdeling XX terecht zijn geweest, op grond van het volgende. Op 9 juni 2003

werd er jegens verzoeker een drietal aangiften gedaan door een buurtbewoonster. De aangiften betroffen openbare schennis van de eerbaarheid en bedreiging. Verzoeker stelt dat hij met feiten kon onderbouwen dat de aangiften vals waren. Om duidelijkheid te kunnen verkrijgen in de gedane aangiften en om zelf tegenaangiften te kunnen doen, verzocht verzoeker de privacycoördinator om inzage in de politieregisters. De inzage had plaats op 25 juli 2003 bij de afdeling XX. Verzoeker verkreeg inzage in de stukken betreffende twee aangiften. Op 30 juni 2003 werd hem wederom inzage verleend, nu echter te H. Daar kreeg hij inzage in de derde aangifte. Een van verzoekers tegenaangiften heeft geleid tot een schikkingsvoorstel door de officier van justitie aan de verdachte. Verzoeker vindt het onjuist dat hem de derde jegens hem gedane aangifte bij de inzage bij XX werd onthouden. Verzoeker diende met betrekking tot deze gang van zaken opnieuw een klacht in bij de politie, waarvan de behandeling door een tussentijdse interventie van de Nationale ombudsman werd beëindigd. De politie gaf verzoeker alsnog inzage en nam een eerdere klacht van verzoeker in behandeling.

4.1. De Nationale ombudsman vroeg de korpsbeheerder bij brief van 28 september 2004 met betrekking tot de klacht betreffende de privacycoördinator nogmaals expliciet in te gaan op dat klachtonderdeel.

4.2. De korpsbeheerder reageerde in zijn brief van 6 december 2004 als volgt. Hij stelt dat de klacht destijds binnen de klachtenregeling behandeld had moeten worden en acht de klacht - nu dat niet is gebeurd - gegrond.

Beoordeling

5. Ten aanzien van de privacycoördinator geldt het volgende.

Het verbod van vooringenomenheid houdt in dat bestuursorganen zich actief opstellen om iedere vorm van een vooropgezette mening of de schijn van partijdigheid te vermijden. Ten aanzien van de klachtbehandeling impliceert dit vereiste dat de behandeling van een klacht geschiedt door een persoon die niet betrokken is geweest bij de gedraging waarop de klacht betrekking heeft.

Gezien dit vereiste is het niet juist dat de privacycoördinator zelf de klacht die over hem was ingediend heeft afgedaan.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

6.1. Ten aanzien van de korpschef kan het volgende worden opgemerkt.

Verzoeker stelt dat sprake was van integriteitsproblemen, gezien het feit dat er nog procedures liepen tegen medewerkers van de politieafdeling alwaar zijn verzoek tot inzage zou worden geëffectueerd. Met inzage wordt bedoeld een verzoek tot kennisneming op

grond van artikel 20 Wet politieregisters. Verzoeker heeft niet expliciet aangegeven waaruit die integriteitsproblemen zouden bestaan. De Nationale ombudsman meent echter op grond van verzoekers brief van 11 augustus 2004 aan te kunnen nemen, dat verzoeker bang was voor het feit dat bij de kennisneming niet alles zou worden getoond. Dit betekent dat ook ten aanzien van deze klacht dient te worden getoetst of is gehandeld conform het verbod van vooringenomenheid.

6.2. De Nationale ombudsman kan verzoekers argumenten niet volgen.

De kennisneming wordt gecoördineerd door de privacycoördinator en aan de uitvoering wordt gevolg gegeven door de privacycontactambtenaar van de desbetreffende afdeling. Voor zover deze ambtenaar zelf niet behoorde tot de medewerkers jegens wie verzoeker enige procedure had lopen, moet het naar het oordeel van de Nationale ombudsman mogelijk zijn op de desbetreffende afdeling uitvoering te geven aan het verzoek tot kennisneming. Niet is gebleken dat daarmee vooringenomen zou zijn gehandeld.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

C. Met betrekking tot het arrondissementsparket 's-Hertogenbosch

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt er over dat de hoofdofficier van justitie te 's-Hertogenbosch in zijn brief van 13 januari 2003 heeft aangegeven niet bevoegd te zijn de klacht aangaande het niet inbrengen van een op 19 februari 2001 gedateerd proces-verbaal in een strafzaak tegen een met naam genoemde verdachte, te behandelen, zulks terwijl het gerechtshof te 's-Hertogenbosch tijdens een zitting van 18 december 2001 had opgedragen dat het parket verzoekers klacht moest behandelen.

2.1. Het proces-verbaal waarop verzoeker doelt, betreft een verklaring van verdachte Ve., afgelegd naar aanleiding van een door hem aangebrachte vernieling aan verzoekers vrachtwagen. Verzoeker is steeds van mening geweest dat in dat proces-verbaal de sleutel lag tot de oplossing van de vergiftigingszaak. Ten aanzien van de vergiftiging en de vernieling aan de vrachtauto zijn in verband met dit proces verbaal de volgende feiten van belang.

Op 24 januari 2001 deed verzoeker aangifte aan het politiebureau te Y wegens vernieling van de ruitenwissers van zijn vrachtauto. De vrachtauto stond volgens de aangifte altijd geparkeerd bij verzoekers manege. Uit een op 24 januari 2001 gedateerde politiemutatatie staat te lezen dat verzoeker had verteld dat er regelmatig vernielingen plaats hadden aan zijn vrachtauto en dat ook zijn pony's diverse malen lastig werden gevallen: ze werden uit de wei gelaten, enkele werden zelfs vergiftigd. In de mutatie staat verder onder meer het volgende te lezen:

"Alles heeft een geschiedenis, zo ook dit. Er is nogal wat afgunst onder andere paardenbezitters in X en de andere ponyverenigingen. S. heeft meer succes op wedstrijden dan de andere verenigingen. Hij krijgt ook regelmatig de dierenbescherming op zijn dak, want hij zou de paarden en pony's slecht verzorgen. Hier is echter nooit iets negatiefs voor hem uit gekomen. Allemaal afgunst. Er wordt veel kwaad over hem gesproken. De jeugd die in de buurt woont, (...), zou ervoor in aanmerking kunnen komen voor o.a. de vernielingen. In het verleden heeft S. gepost bij zijn vrachtauto. Een dader heeft toen kunnen ontsnappen. Later heeft hij wel eens een fietsspoor kunnen volgen in de sneeuw, tot aan de woning van Ve."

2.2. Op 31 januari 2001 verscheen verzoeker opnieuw aan het politiebureau en gaf toen de naam door van een persoon, die mogelijk verdachte zou kunnen zijn. Volgens de mutatie verwachtte verzoeker meteen actie van de politie. De politie legde hem daarop uit, dat er concrete aanwijzingen jegens die persoon aanwezig dienden te zijn.

2.3. Op 16 februari 2001 deed verzoeker opnieuw aangifte van vernielingen aan zijn vrachtauto, gepleegd tussen 23 januari 2001 en 15 februari 2001. In de aangifte staat vermeld dat verzoeker niet kan zeggen wie de vernielingen had gepleegd.

2.4. In een mutatie van 19 februari wordt wederom een incident waarbij een vernieling aan verzoekers vrachtauto werd gepleegd, beschreven. Uit de mutatie blijkt dat in de vroege ochtend van 19 februari 2001 verzoekers echtgenote de hulp van de politie had ingeroepen. Verzoeker was die nacht met een getuige in een aanhanger bij zijn vrachtauto aan het posten, toen hij zag dat een fietser langs de vrachtwagen reed. Zij hoorden daarbij een klap, waaruit bleek dat het achterlicht van de vrachtauto was vernield. De fietser kon worden gevolgd tot aan diens woning. Het bleek om Ve. te gaan. De politie is naar die woning gegaan, alwaar Ve. onmiddellijk bekende dat hij de vernieling had gepleegd. Ve. werd daarop aangehouden en voor verhoor meegenomen naar het politiebureau te Y.

2.5.1. Ve. legde op 19 februari 2001 een verklaring af. Hij bekende dat hij die nacht een vernieling had gepleegd aan verzoekers vrachtwagen. Verder bekende hij dat hij tweemaal eerder dezelfde vernieling had gepleegd aan de vrachtwagen. Voorts verklaarde hij dat twee met naam genoemde jongens (Y1 en Y2) eveneens vernielingen aan verzoekers vrachtwagen hadden gepleegd. Deze jongens hadden hem dat ongeveer twee jaar geleden zelf verteld. Ook enkele vrienden van één van de met naam genoemde jongens zouden vernielingen hebben gepleegd aan de vrachtauto. Ve. wist echter niet om wie het ging. Wel noemde hij namen van jongens waarvan hij wist dat zij tot de vriendenkring van Y1 behoorden. Voorts meldde hij dat hij wist dat jongens uit die groep een keer de draad van verzoekers weiland hadden doorgesneden.

2.5.2. Op 25 februari 2001 legde Ve. nogmaals een verklaring af. Hij bevestigde daarin zijn verhaal met betrekking tot de door hem verrichte vernielingen aan de vrachtauto van verzoeker. Hij stelde driemaal een vernieling te hebben gepleegd. Tot die vernielingen

behoorde niet de vernieling van de ruitenwissers aan de vrachtwagen. Ten aanzien van de eerder door hem bij naam genoemde jongeren, meldde hij dat hij niet zelf had gezien dat dezen vernielingen hadden aangericht.

2.6. Op 24 februari 2001 en 24 maart 2001 werden de door Ve. genoemde jongeren verhoord.

Y1 verklaarde op 24 februari 2001 dat hij Ve. oppervlakkig kende. Van de vernielingen wist hij niets. Y1 begreep niet waarom Ve. zijn naam en die van Y2 had genoemd.

2.7. Y2 verklaarde per gelijke datum dat ook hij geen vernielingen aan de vrachtauto had gepleegd. Hij had Ve. nog gevraagd waarom hij zijn naam had genoemd, maar kreeg daar geen duidelijk antwoord op.

2.8. Aan verdachte Ve. werd door justitie een transactie aangeboden in verband met de gepleegde vernielingen.

3.1. Verzoeker kwam op 3 maart 2001 aan het politiebureau. Hij had behoefte aan een gesprek. Uit de mutatie kan worden afgeleid dat verzoeker bij die gelegenheid had gesproken over vergiftiging van zijn pony's. Vanaf het voorjaar van 2000 had hij problemen met zijn pony's en het leek er volgens hem op dat deze vergiftigd werden. Hij had een aantal malen taxus in de wei gevonden. De dierenarts had een aantal pony's behandeld, maar verzuimd onderzoek te doen naar de vergiftiging. De politie maakte verzoeker duidelijk dat hij aan moet kunnen tonen dat inderdaad sprake is van vergiftiging.

3.2. Op 21 maart 2001 heeft er contact plaatsgevonden tussen de politie en de dierenarts van verzoeker. Deze verklaarde dat er tot dat moment nog geen onderzoek had plaatsgevonden naar vergiftigingen onder verzoekers pony's, eventuele vergiftiging kon niet worden uitgesloten.

3.3. Op 24 maart 2001 hoorde de politie verzoekers echtgenote als getuige. Zij deelde mee dat de laatste jaren verzoekers vrachtwagen werd vernield. Tevens deelde zij mee dat zij en verzoeker de sterke indruk hebben dat er pony's worden vergiftigd, ondanks het feit dat zij dat niet kunnen bewijzen.

4. Op 3 juli 2001 stuurde verzoeker een brief aan de officier van justitie te 'sHertogenbosch. Hij schreef daarin - kort samengevat - dat de politie tegen Ve. twee processen-verbaal had opgemaakt, één op 19 februari 2001 en één op 25 februari 2001, maar de voor Ve. minst bezwarende naar het parket had gezonden. Op grond van dat laatste proces-verbaal had - zo schreef verzoeker - Ve. de transactie ontvangen. Verzoeker schreef verder dat hij bij de politie aangifte had gedaan tegen Ve. wegens vernieling van zijn eigendommen en vergiftiging van zijn pony's. Verzoeker verdacht Ve. ervan een in april 2001 overleden pony te hebben vergiftigd. Verzoeker maakt er tevens melding van dat de zaak omtrent de vergiftiging in onderzoek was bij de AID, omdat de

politie er niets mee kon. Bij brief van 12 november 2001 vulde verzoeker zijn brief aan. Daarin vermeldt hij dat de AID met een onderzoek bezig was geweest, maar dat het onderzoek naar opzettelijke vernietiging van dieren door de politie dient te worden uitgevoerd.

Bij brief van 14 juni 2002 klaagde verzoeker er bij het parket over dat hij geen antwoord op zijn brieven had ontvangen. Verzoeker wenste voorts verder expliciet te klagen over het feit dat het proces-verbaal van 19 februari 2001 niet in de strafzaak was meegenomen.

5. De hoofdofficier van justitie deed de klachten uiteindelijk - na tussenkomst van de Nationale ombudsman - af op 13 januari 2003. Hij meldde dat verzoekers brief van 3 juli 2001 was opgevat als een klaagschrift in de zin van artikel 12 Wetboek van Strafvordering ten aanzien van het niet vervolgen van Ve. Door de raadkamer van het gerechtshof te 's-Hertogenbosch werd het klaagschrift in aanwezigheid van verzoeker behandeld op 18 december 2001 en op 7 maart 2002. Bij beschikking van 8 april 2002 werd verzoekers klacht ten aanzien van het niet vervolgen van Ve. niet ontvankelijk verklaard. Voor het overige werd het beklag afgewezen, aldus de hoofdofficier van justitie. Omdat het gerechtshof reeds had geoordeeld over verzoekers klacht, verklaarde de hoofdofficier van justitie verzoeker niet ontvankelijk in zijn beklag.

6. Verzoeker kon zich niet verenigen met de afdoening door de hoofdofficier van justitie en wendde zich op 28 januari 2003 opnieuw tot de Nationale ombudsman. In deze brief schrijft verzoeker in een inleiding dat hij op 19 februari 2001 aangifte had gedaan van aangerichte vernielingen aan zijn eigendommen en vergiftiging van zijn pony's. Nu de transactie werd aangeboden op alleen het proces-verbaal van 25 februari 2001, zou de aanzet tot de oplossing van de vergiftigingszaak om zeep zijn geholpen, aldus verzoeker. Politie en justitie hadden onvoldoende in het werk gesteld om tot aanhouding en verhoren van de daders van de vergiftiging te komen. Het belang van de klacht zit hem er nu vooral in dat de hoofdofficier van justitie zich niet houdt aan hetgeen het gerechtshof aan de advocaat-generaal zou hebben opgedragen. De Nationale ombudsman heeft de klacht bij brief van 27 februari 2004 aan de minister voorgelegd na eerst ook al verzoekers klachten jegens de politie en de AID te hebben geïnventariseerd. Daarbij werd de vraag gesteld of de opdracht van het gerechtshof tot enig vervolgonderzoek had geleid.

7.1. De minister reageerde bij brief van 23 april 2004 op de klacht. De minister antwoordde dat uit het proces-verbaal van 18 december 2001 van het onderzoek in de raadkamer van het hof onder meer blijkt dat over de twee verklaringen van Ve. is gesproken. Op die datum stuurt de advocaat-generaal een e-mailbericht naar de officier van justitie. In dat e-mailbericht stond vermeld dat het hof hem had verzocht er bij de behandelend officier op aan te dringen dat deze er op toe zou zien dat er een grondig onderzoek plaatsvindt en dat de politie deze slepende kwestie de nodige prioriteit geeft. Op 8 februari 2002 zond de betreffende officier van justitie zijn ambtsbericht aan de hoofdofficier van justitie. Volgens de minister waren daarbij onder meer gevoegd een korte samenvatting van de relevante

gebeurtenissen, een drietal rapporten van de GD en een compleet dossier inzake de vernielde vrachtwagen. De hoofdofficier van justitie zond vervolgens een ambtsbericht aan de advocaat-generaal.

De minister merkt ten aanzien van de klachtformulering op dat er geen sprake van was dat het gerechtshof het parket heeft opgedragen verzoekers klacht te behandelen. De advocaat-generaal had het parket verzocht om een nader onderzoek in te stellen en hem tijdig over de uitkomsten te berichten. Het parket heeft volgens de minister overeenkomstig dat verzoek gehandeld. Belangrijkste uitkomst was dat beide verklaringen van verdachte Ve. waren betrokken bij het proces-verbaal.

De minister acht de klacht niet gegrond.

7.2. Bij de reactie van de minister was als reactie meegezonden het proces-verbaal van de raadkamer van 18 december 2001. Daarin staat onder meer het volgende vermeld:

"Door klager is in raadkamer naar voren gebracht dat de transactie is aangeboden voor het vernielen van de achterlichten van de vrachtauto. Er is echter veel meer aan de hand. Alleen dit jaar al zijn 25 pony's overleden. Sporen wijzen in de richting van beklaagde. Beklaagde heeft twee verklaringen afgelegd, een op 19 februari 2001 en een op 25 februari 2001. In de eerste verklaring noemt hij een aantal namen van mededaders en bekent hij veel meer feiten dan in de tweede verklaring. Het sepotvoorstel is alleen maar gedaan op basis van de tweede verklaring. Mogelijk wordt hij tot deze daden opgezet door een of meer ponyverenigingen uit de buurt. Deze zouden jaloers zijn op de successen van klager, aldus klager.

De advocaat-generaal heeft verklaard te adviseren dat de zaak zal worden aangehouden voor nader onderzoek."

7.3. In een nog op dezelfde dag geschreven e-mailbericht van de advocaat-generaal, gericht aan de officier van justitie, staat onder meer het volgende vermeld:

"Ik had vanmiddag op de zitting een 12 Sv klacht van S. De klacht leek te gaan over het aanbieden van een transactie aan Ve., tzv het driemaal kapotschoppen van een achterlicht van de vrachtwagen van S. In feite blijkt het om iets heel anders te gaan. S. kon Ve. uiteindelijk bij het stuktrappen betrappen omdat hij op de loer lag om te proberen de daders te achterhalen van het vergiftigen van zijn pony's, (...) etc. S. is kennelijk een succesvol fokker van pony's, maar zegt het laatste paar jaar al ruim 20 beesten te zijn kwijtgeraakt door vergiftiging. Hij wil telkens aangifte doen, maar de politie (...) doet in feite niets.

Ve. is tweemaal gehoord: op 19/2 en op 25/2/01. Alleen de laatste verklaring is ingezonden naar het parket, kennelijk omdat daar de verklaring in zat over het schoppen tegen de achterlichten. S. heeft bij de politie op de computer wel de verklaring van 19/2 mogen

lezen en daar zou een uitgebreide verklaring inzitten over wie wat mbt paarden en hekken gedaan heeft. Uit de gang van zaken op de zitting kreeg ik, maar duidelijk ook het hof, de indruk dat de familie S. leeft onder de druk van een soort terreur.

Het hof heeft de zaak aangehouden tot februari, uiterlijk maart 2002, en mij verzocht er bij de behandelend ovj op aan te dringen dat deze er op toeziet dat er een grondig onderzoek plaatsvindt en dat de politie deze slepende kwestie de nodige prioriteit geeft.

(...)

Wil je mij op de hoogte houden?"

7.4. Op 8 februari 2002 formuleerde de officier van justitie zijn bevindingen in een brief aan de hoofdofficier van justitie. Bij de brief waren als bijlage gevoegd een door hemzelf opgemaakt kort overzicht van de gebeurtenissen, een door een politieambtenaar opgemaakt mutatieoverzicht met daarin vermeld alle sinds 1997 met betrekking tot verzoeker opgemaakte mutaties, de drie rapporten van de GD en een compleet dossier inzake de vernielde vrachtauto. Hij vermeldde daarbij expliciet dat in het door de politie opgemaakte proces-verbaal wel degelijk de beide verklaringen waren opgenomen.

7.5. In de beschikking van het gerechtshof van 8 april 2002 staat onder meer het volgende beschreven:

"De feitelijke gang van zaken.

Op 20 februari 2001 heeft klager aangifte gedaan van vernieling, beweerdelijk jegens hem gepleegd door beklaagde.

Op 1 mei 2001 is door de officier van justitie aan klager bericht dat de zaak niet zal worden vervolgd omdat beklaagde een schikkingsbedrag van fl. 500 betaald heeft.

Hierop heeft klager op 3 juli 2001 een klaagschrift ingediend bij het hof, (...), met het verzoek de verlangde vervolging te bevelen.

De advocaat-generaal heeft in het schriftelijk verslag van 31 oktober 2001 het hof geraden het beklag niet-ontvankelijk te verklaren.

Op 18 december 2001 en 7 maart 2002 is het klaagschrift in raadkamer van dit hof behandeld in aanwezigheid van klager. De advocaat-generaal heeft op 7 maart 2002 verklaard het hof te adviseren het beklag af te wijzen.

De beoordeling.

Klager stelt dat beklaagde vernielingen heeft aangericht aan zijn goederen, alsmede dat hij zijn pony's zou hebben vergiftigd.

Beklaagde heeft erkend meerdere malen het achterlicht van de vrachtauto van klager te hebben beschadigd.

Voor zover het beklag zich richt tegen het niet vervolgen van beklagde daar deze vervolging heeft weten te voorkomen door het betalen van een transactie, dient klager niet-ontvankelijk te worden verklaard in zijn beklag.

Immers, volgens het bepaalde in artikel 12k van het Wetboek van Strafvordering moet het beklag worden gedaan binnen drie maanden na de datum waarop aan de gestelde transactievoorwaarde is voldaan. Deze termijn is ook in dit geval van toepassing. Deze termijn is in dit geval op 7 juli 2001 verstreken nu beklagde op 7 april 2001 aan de voorwaarden heeft voldaan. Daar het onderhavige beklag op 9 juli 2001 ter griffie van het hof is ontvangen kan niet gesteld worden dat aan de voorwaarde van artikel 12k van het Wetboek van Strafvordering is voldaan.

Voor het overige dient het beklag te worden afgewezen nu - zo er al bewijs is dat de gestelde strafbare feiten, waaronder de vergiftigingen van de pony's van klager, hebben plaatsgevonden - er geen enkele aanwijzing is wie deze feiten gepleegd zou kunnen hebben. Overigens is het niet de verwachting dat verder onderzoek nader bewijs zou kunnen opleveren."

8. In een faxbericht van 17 augustus 2004 reageerde verzoeker op het standpunt van de minister. Zijn reactie komt er kort gezegd op neer, dat hij nog altijd het ernstige vermoeden heeft dat het proces-verbaal van 19 februari 2001 niet is gebruikt.

9. De Nationale ombudsman legde de minister bij brief van 28 september 2004 de vraag voor of het proces-verbaal van 19 februari 2001 werd ingebracht bij de procedure bij het gerechtshof. De minister antwoordde daarop dat zulks het geval was. Het gehele dossier inzake de vernieling aan de vrachtauto, is overgelegd. Bij dat dossier behoort ook het proces-verbaal van verhoor van 19 februari 2001. De minister merkte expliciet op dat in tegenstelling tot wat verzoeker op 18 december 2001 bij de behandeling van zijn klacht bij het gerechtshof naar voren heeft gebracht, in dat proces-verbaal geen opmerkingen worden gemaakt over feiten en personen die in verband moeten worden gebracht met het overlijden van de pony's van verzoeker.

Beoordeling

10. Uit bovenvermelde bevindingen is niet gebleken dat het gerechtshof de opdracht had gegeven dat het parket verzoekers klacht diende te behandelen. De klacht mist daarmee feitelijke grondslag.

11. Ten overvloede zij het volgende opgemerkt. Het Gerechtshof heeft blijkens het e-mailbericht van de advocaat-generaal, wel er op aangedrongen dat deze er op zou

toezien dat er een grondig onderzoek zou plaatshebben en dat de politie de kwestie prioriteit zou geven. Het onderzoek resulteerde in een analyse van de feiten door de officier van justitie aan de hand van door de politie verzamelde gegevens uit de politieregisters. Daarbij is volgens de informatie van de minister van Justitie ook het proces-verbaal van 19 februari 2001 betrokken. Aan de hand van die informatie oordeelde het hof dat er geen enkele aanwijzing bestaat - zou er sprake zijn geweest van vergiftiging van de pony's - in de richting van een dader.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de Algemene Inspectiedienst van het Ministerie van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij (AID), is niet gegrond.

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost is gegrond ten aanzien van:

- de afhandeling door de privacycoördinator van de klacht die verzoeker over hem had ingediend, wegens strijd met het verbod van vooringenomenheid.

Voor het overige is de klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost niet gegrond.

De klacht over de onderzochte gedraging van het arrondissementsparket te 'sHertogenbosch is niet gegrond.

Onderzoek

In de loop van het jaar 2003 ontving de Nationale ombudsman diverse verzoekschriften van de heer S. te X, ingediend door de heer S2. te XXX, met klachten over gedragingen van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost, het arrondissementsparket te 'sHertogenbosch en de Algemene Inspectiedienst (AID) van het Ministerie van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit. De gedraging van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost (de burgemeester van Eindhoven). De gedraging van het arrondissementsparket te 's-Hertogenbosch wordt aangemerkt als een gedraging van de minister van Justitie. De gedraging van de AID wordt aangemerkt als een gedraging van de minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit.

Een deel van deze klachten, betrekking hebbend op de politie, werd via een interventie afgedaan.

Naar de overige gedragingen werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder en de ministers verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. In verband met zijn verantwoordelijkheid voor justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie te 's-Hertogenbosch over de klacht met betrekking tot de gedraging van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was. De genoemde hoofdofficier van justitie maakte van deze gelegenheid geen gebruik. Verder zijn de betrokken ambtenaren in de gelegenheid gesteld om op de klacht te reageren. Tijdens het onderzoek kregen betrokkenen de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De minister van Justitie berichtte dat het verslag hem geen aanleiding gaf tot het maken van opmerkingen. De reacties van verzoeker, de minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit en de korpsbeheerder gaven aanleiding het verslag aan te vullen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Verzoekschriften van 28 januari 2003, 20 februari 2003, 27 april 2003, 30 juli 2003, 31 augustus 2003, 1 september 2003 en 5 december 2003 met bijlagen, waaronder:

- een proces-verbaal van 25 februari 2001; -diverse correspondentie tussen verzoeker en de AID;
- diverse correspondentie tussen verzoeker en de politie;
- diverse correspondentie tussen verzoeker en het arrondissementsparket 'sHertogenbosch;
- drie rapporten van de Gezondheidsdienst voor Dieren te Boxtel;

Openingsbrieven van de Nationale ombudsman van 27 februari 2004;

Standpunt van de korpsbeheerder van 1 april 2004, met bijlagen, waaronder afschriften van op deze zaak betrekking hebbende rapportages, aangiften, mutatierapporten en processen-verbaal;

Standpunt van de minister van Justitie van 27 april 2004, met bijlagen, waaronder:

- ambtsbericht van de hoofdofficier van justitie van 24 maart 2004;

- stukken betreffende de door verzoeker gevoerde procedure in het kader van artikel 12 Wetboek van Strafvordering;

Standpunt van de minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit van 8 juli 2004, met bijlagen, waaronder twee door de GD te Boxtel opgemaakte rapporten;

Reactie van 30 augustus 2004 van verzoeker op het standpunt van de minister van LNV;

Reacties van 11 en 27 augustus 2004 en 1 september 2004 van verzoeker op het standpunt van de korpsbeheerder;

Reactie van 17 augustus 2004 van verzoeker op het standpunt van de minister van Justitie.

Nadere reactie van de minister van LNV van 18 maart 2005 naar aanleiding van vragen van de Nationale ombudsman;

Nadere reactie van de korpsbeheerder van 13 december 2004, opgesteld naar aanleiding van vragen van de Nationale ombudsman.

Nadere reactie van de minister van Justitie van 3 december 2004, opgesteld naar aanleiding van vragen van de Nationale ombudsman;

Nadere reactie van verzoeker van 15 juni 2005, naar aanleiding van het verslag van bevindingen en de nadere reacties van de minister van LNV en de korpsbeheerder in antwoord op vragen van de Nationale ombudsman;

Tweede nadere reactie van de minister van LNV van 26 juli 2005 naar aanleiding van de nadere reactie van verzoeker met als bijlage onbewerkte testresultaten van onderzoeken.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Wetboek van Strafrecht

Artikel 350

"1. Hij die opzettelijk en wederrechtelijk enig goed dat geheel of ten dele aan een ander toebehoort, vernielt, beschadigt, onbruikbaar maakt of wegmaakt, wordt gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste twee jaren of geldboete van de vierde categorie."

2. Gelijke straf wordt toegepast op hem die opzettelijk en wederrechtelijk een dier dat geheel of ten dele aan een ander toebehoort, doodt, beschadigt, onbruikbaar maakt of wegmaakt.

2. Achtergronden ethylparathion

Op de website <http://www.milieuactueel.nl/archief/257.htm> staat ten aanzien van deze stof onder meer het volgende te lezen:

"Gisteren, maandag 15 april 2002, heeft de Algemene Inspectiedienst (AID) in samenwerking met de politie Haaglanden, een gerichte landelijke controle gehouden op het in voorraad houden van bestrijdingsmiddelen op basis van de uiterst giftige en licht ontvlambaar stof, parathion- ethyl.

De werkzame stof van dit gif wordt voornamelijk als ontsmettingsmiddel gebruikt in de glastuinbouw bij de teelt van chrysanten en radijs. Sinds 1 april van dit jaar is op basis van de Europese regelgeving het voorhanden hebben van deze middelen verboden. Middels publicaties in de tuinbouwsector is dit verbod per 1 april 2002 al geruime tijd bekend."

Op de website van het College voor de Toelating van Bestrijdingsmiddelen staat aangaande dit gif onder meer het volgende te lezen:

Toelatingsnummer 5927 N

Het College voor de Toelating van Bestrijdingsmiddelen,

gelet op de artikelen 2, vijfde lid, en 7 van de Bestrijdingsmiddelenwet 1962 (Stb. 288),

BESLUIT:

Enig artikel

1. De toelating voor het middel

LUXAN PARATHION 25% VLOEIBAAR,

verleend op 31 juli 1992, onder toelatingsnummer 5927 N van LUXAN B.V. en geldend tot 1 april 2002 wordt op gronden als in bijlage I dezes vermeld, met ingang van 1 april 2002 ingetrokken.

2. Op gronden als in bijlage I dezes vermeld wordt geen opgebruiktermijn als bedoeld in artikel 2, vijfde lid, van de Bestrijdingsmiddelenwet 1962 vastgesteld.

3. Van dit besluit wordt mededeling gedaan in de Staatscourant.

Degene wiens belang rechtstreeks bij dit besluit is betrokken kan gelet op artikel 8 van de Bestrijdingsmiddelenwet 1962 en artikel 7:1, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht, binnen zes weken na de dag waarop dit besluit bekend is gemaakt een bezwaarschrift indienen bij het bestuursorgaan dat het besluit heeft genomen. Een dergelijk bezwaarschrift dient te worden geadresseerd aan: Het College voor de Toelating van Bestrijdingsmiddelen, Postbus 217, 6700 AE WAGENINGEN.

Wageningen, 7 december 2001

HET COLLEGE VOOR DE TOELATING VAN BESTRIJDINGSMIDDELEN,

(voorzitter)

Aan:

LUXAN B.V.

Industrieweg 2

6662 PA ELST GLD

HET COLLEGE VOOR DE TOELATING VAN BESTRIJDINGSMIDDELEN

BIJLAGE I behorende bij het intrekingsbesluit van datum dezès inzake het middel LUXAN PARATHION 25% VLOEIBAAR, toelatingsnummer 5927 N.

Een toelating kan, ingevolge artikel 7, eerste lid, van de Bestrijdingsmiddelenwet 1962, worden ingetrokken, indien:

- a. niet of niet meer wordt voldaan aan het bepaalde bij of krachtens de artikelen 3 en 3a;
- b. onjuiste of misleidende informatie is verstrekt met betrekking tot de gegevens op grond waarvan een toelating als bedoeld in artikel 4 is verleend of
- c. zulks noodzakelijk is ter uitvoering van een communautaire maatregel.

Gebleken is dat intrekking noodzakelijk is ter uitvoering van een communautaire maatregel.

van het besluit

Gelet op de beschikking van de Commissie van de Europese Gemeenschappen d.d. 9 juli 2001 met nummer SG (2001) D/ 289578 betreffende de niet-opneming van parathion in bijlage I bij Richtlijn 91/414/EEG van de Raad en de intrekking van de toelating voor gewasbeschermingsmiddelen die deze werkzame stof bevatten, zijn alle lidstaten van de

EU gehouden de toelatingen van middelen op basis van parathion (ethyl) in te trekken binnen een half jaar na de datum van de bovengenoemde beschikking.

Gelet op het bovenstaande is er, op grond van het bepaalde in artikel 7, eerste lid, onderdeel c, van de Bestrijdingsmiddelenwet 1962, reden tot intrekking van de onderhavige toelating met ingang van de aangegeven datum.

Gelet op de "Vaststellingsregeling beleid overgangs- afleverings- en opgebruiktermijn CTB 2001" kan er in geval van intrekking van overheidswege geen opgebruik- en afleverings-termijn worden vastgesteld. Er zijn geen omstandigheden die het College ertoe dwingen van dit beleid af te wijken. Tevens wordt artikel 3 van de beschikking gesteld "...de door de lidstaten overeenkomstig artikel 4, lid 6, van richtlijn 91/414/EEG toegestane termijnen moeten zo snel mogelijk aflopen...". Het niet vaststellen van een opgebruik- en afleveringstermijn is in overeenstemming hiermee.

Besluit

Het College besluit de toelating voor het middel LUXAN PARATHION 25 % VLOEIBAAR in te trekken per 1 april 2002 (= huidige einddatum van de toelating) ter uitvoering van een communautaire maatregel. Het College besluit geen opgebruik- en /of afleveringstermijn vast te stellen.

Wageningen, 7 december 2001

Mij bekend,

HET COLLEGE VOOR DE TOELATING VAN BESTRIJDINGSMIDDELEN,

(voorzitter)

3. Bestrijdingsmiddelenwet 1962

artikel 5, eerste lid en tweede lid onder a

1. De toelating of registratie van een bestrijdingsmiddel geldt voor een in het besluit tot toelating of registratie te bepalen termijn van ten hoogste tien jaren. De toelating of registratie kan één of meerdere malen met ten hoogste tien jaren worden verlengd indien is gebleken dat nog steeds aan de voorwaarden voor toelating of registratie is voldaan. Zonodig kan de toelating of registratie worden verlengd voor de periode die met de beoordeling van de aanvraag tot verlenging gemoeid is.

2. Bij de toelating of de registratie:

a worden voorschriften gegeven omtrent:

1. de doeleinden waarvoor het middel uitsluitend dan wel niet gebruikt mag worden;

Artikel 10, eerste lid

"1. Het is verboden te handelen in strijd met de krachtens de artikelen 5, tweede, derde, vierde, zesde, zevende en achtste lid, 5a, eerste en tweede lid, en 9, tweede en derde lid, vastgestelde voorschriften."

4. Wet op de economische delicten

Artikel 1a, eerste lid

Economische delicten zijn eveneens:

1°. overtredingen van voorschriften, gesteld bij of krachtens:

de Bestrijdingsmiddelenwet 1962, de artikelen 2, eerste lid, 2a, 2b, eerste lid, 10, eerste lid, 13, 16a en 16aa, en 25d, vierde en achtste lid; (...).

5. Wetboek van Strafvordering

Artikel 27, eerste lid

1. Als verdachte wordt vóórdat de vervolging is aangevangen, aangemerkt degene te wiens aanzien uit feiten of omstandigheden een redelijk vermoeden van schuld aan eenig strafbaar feit voortvloeit.

Dit artikel stelt aan de mate van verdenking niet de eis van een 'ernstig' vermoeden, maar eist wèl dat het vermoeden van schuld (het 'gedaan hebben') moet steunen op feiten of omstandigheden en dat dit vermoeden bovendien naar objectieve maatstaven gemeten

'redelijk' dient te zijn, dat wil zeggen "niet enkel in de oogen van den opsporingsambtenaar doch redelijk op zichzelf" (Memorie van Toelichting). Een redelijk vermoeden alleen op basis van subjectief inzicht is niet voldoende.